

Gyerekek

*„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk,
és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét:
csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság
atyjának, békesség fejedelmének!*

*Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége
a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje
és megerősítse azt jogosság és igazság által
mostantól mindörökké.”*

Ézsaiás 9,6-7

Áldott, Békés Ünnepeket Kívánunk!

KALENDÁRIUM
DECEMBER – KARÁCSONY HAVA
– TÉLELŐ – ÁLOM HAVA

December 1. – Advent első vasárnapja

„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.”
(Zakariás 9,9)

December 6. – Szent Miklós, „Mikulás” napja

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.”
(Jakab 1,17)

Myrai Szent Miklós a keleti egyház egyik fő szentje, a gyermekek Mikulása ma minden bizonnyal a legnépszerűbb, legismertebb szent az egész világon. Kultusza a bizánci, majd a kopt egyházban bontakozott ki a VI. században. A Miklós név a *nicos*, azaz „a nép győzelme, ragyogása” szóból ered.

December 8. – Advent második vasárnapja

„Egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.” (Lukács 21,28)

December 10. – Az emberi jogok napja

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ.”
(János 15,18-19)

65 esztendeje, 1948. december 10-én fogadták el az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, mely összefoglalja a minden embert megillető alapvető jogokat. A nyilatkozatot a második világháború borzalmi ihlették. A nyilatkozat elfogadásának napját minden évben az emberi jogok napjaként ünneplik.

December 13. – Szent Lucia – „Luca napja”

A Lucia – magyarul Luca – név a lux, azaz a „fényesség” szóból származik. A fényvel való kapcsolata miatt már a középkorban a szemfájósok védőszentjének is tekintették. A 16. századi Gergely-naptár életbelépése előtt ez a nap volt az év legrövidebb napja, a téli napfordulónak, a világosság születésének kezdete. Így magyarázható, hogy december hó folyamán e naphoz kötődik a legtöbb varázslás, népi babona.

December 15. – Advent harmadik vasárnapja

„Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Az Úr jön hatalommal.” (Ézsaiás 40,3.10)

December 16. – A Magyar Kórusok Napja

A Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége (KÓTA) és a Magyar Zenei Kamara védnökségével 1991 óta rendezik meg a Magyar Kórusok Napját annak emlékére, hogy 1882-ben ezen a napon született Kodály Zoltán.

A közelmúltban a Wesley Schola énekkar a Mária Rádió I. Kórusversenyén III. díjat és Arany minősítést szerzett. Gratulálunk!

December 18. – Nemzetiségek Napja Magyarországon

„...A nemzetiségek sokszínű kultúrájának, szellemi és tárgyi emlékeinek, hagyományaiknak megőrzése, anyanyelvük ápolása és fejlesztése az egész nemzet számára pótolhatatlan, védendő értéket jelent...”

1995-től 2012-ig e nap a „Kisebbségek Napja” címet viselte. Az erről szóló '95-ös kormányrendeletet azonban tavaly a jelenlegi kabinet hatályon kívül helyezte, átnevezte, így immár a Nemzetiségek Napjaként szerepel.

December 22. – Advent negyedik vasárnapja

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. Az Úr közel!” (Filippiekhez írt levél 4,4-5)

December 22. – 70 éve ezen a napon született Petri György

„Ifjú valék, aki arra ébred, hogy aggastyán, sőt már síremlékét is belepte borostyán.”

Petri György (1943. december 22.-2000. július 16.) Kossuth- és József Attila-díjas költő, műfordító, újságíró korszakának egyik legfontosabb irodalmára volt. 1974-től írásaiból élt; fordított. 1981-85 között a Beszélő szerkesztője, három samizdat kötete jelent meg. A Szegényeket Támogató Alap (SZETA) alapító tagja volt, 1989-2000 között a Holmi-t szerkesztette.

December 24. – Ádám és Éva napja, „Szenteste”

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Titushoz írt levél 2,11)

December 25. – Karácsony, Jézus Krisztus születésének emléknapja

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét. (János 1,14)

December 26. – Karácsony másnapja, Szt. István első vértanú emléknapja

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete. (Titushoz írt levél 3,4)

December 28. – Aprószentek

„Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szólt: Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek.” (Máté 2,16-18)

(Folytatás a 24. oldalon)

Tartalom

KALENDÁRIUM – December	2
BIBLIAI GONDOLATOK	
„...Egy gyermek születik...” (Iványi Gábor)	4
AMIRŐL BESZÉLNEK	
Ki és miért érdemel szobrot? (Erős Máté)	5
AKTUÁLIS	
Gyermektelen, gyermeki, gyerekes, avagy néhány szó a Biblia gyermekképéről (Bereczky Géza)	6
Iskolába való-e a hittan és jó-e, hogyha kötelező? (Bereczky Géza)	7
PORTRÉ	
„Felső szinten másképpen működnek a dolgok...”	
– Elek Lajos nyugalmazott lelkészünk története (Iványi Margit)	8
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI	
Gyermeki lelkülettel – nemcsak gyermekeknek (Szabó Ildikó)	9
HITÉPÍTŐ IRODALOM	
Vidáman járom az utam –	
Berta Isselmann missziósnővér életútja (Czövek Olivérné ford.)	10
ZSIDÓ ÉLET	
Gyermekek a zsidóságban (Schlesinger Hanna)	12
IFI SAROK	14
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
Hogy lehetsz Isten gyermekévé, Krisztus testvérévé? (Göncz Zoltán)	15
ÉLET ÉS ZENE	
Elfeledett zenei múltunk: John Frederick Lampe (Göncz Zoltán)	16
HÍRMOZAIK	17
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA	19
ISTENTISZTELETI REND – December	22
ÍGY ÍRUNK MI	
Előítélet (Iklódy László)	23
ANNO	
Apróságok Wesley életéből	24
AJÁNLO	25
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG	25
ÉLETEK ÉS IRODALOM	
Részletek Moldova György Szent-Imre induló című regényéből	26

Hangoló

Éppen 25 éve, 1988 decemberében jelent meg az Élet és Világosság első száma. Más idők jártak akkor még, sok mindent nem tudtunk, nem sejtettünk előre. Pedig születőben volt egy új világ, egy új rendszer. Hogy mivé cseperedett szemünk előtt, azt mind nyomon követhettük, véleményünk is van a fiatalemberről (ifjú hölgyről?). Következő számunkban részletesebben is foglalkozunk vele – s azzal, ami az újságban, az egyházban, a világban történt az elmúlt negyedszázadban. De most... Meghatnak, bosszantanak, pirulunk miattuk/helyettük, aggódunk értük, háborgunk rajtuk... Őszinteségük megbotránkozott, felháborít bennünket – vagy éppen könnyeket csal a szemünkbe. Mélyen, legbelül pedig olykor forró vágyat érzünk, hogy lehessünk kicsit mi is gyermekek. Nevethessünk önfeledten, higgyünk úgy, ahogy régen, legyen amnyi reménységünk, a tört cserépben is kincsre leljünk, és ami a szívünkön, lehessen az a szánkon is.

„Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa” – mondja Jézus (Lukács evangéliuma 18,16). Ha valaki, Ő örül gyermeki közeledésünknek. Lehet ez a felé tett lépés ünnep az ünnepben...

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515 *
E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.:
11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor *
Munkatárs: Iklódy Janka * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a
MET lelkészi hivatalaiban.

BIBLIAI GONDOLATOK

„...Egy gyermek születik...”

*„...egy gyermek születik nekünk,
fiú adatik nekünk, és az uralom
az ő vállán lesz...” (Ézsaiás 9,6)*

E hónap, és egyben ünnepi számunk (25 éve, 1988. decemberében jelent meg az *Élet és Világosság* első példánya) témája a *gyermek*. Mert nem visszafelé nézünk akkor sem, ha nincs mit szégyellnünk az elmúlt negyed század eseményeiből. A jövőre gondolunk, azt építjük. Gyermekeinkben egy jobb, nemesebb, tisztább világ ígérését akarjuk felismerni és támogatni.

Sokat változott a világ az elmúlt két és fél évtized alatt. Szűkebb lakhelyünkön, Közép-Kelet-Európában rendszerváltások sora zajlott le, hol békésen, hol szörnyűségekkel. A gyermekek, akik tanúi voltak mindennek, azóta szülőkké értek, és sokan közülük újjá alakult országaik vezetői, munkásai. Vesztesei is akadtak a nagy fordulatnak. Aki szegény volt, aligha tudott kitörni hátrányos helyzetéből. Pedig a tehetség az új életekben elrejtett isteni bizalom és ajándék; nem függ attól, hogy ki melyik társadalmi réteghez tartozik. A közeg azonban mégis meghatározó. Az elmaradt térségekben (ahol több a munkáját elvesztett ember) az anyagi, sőt, sokszor a fizikai kiszolgáltatottság bizony egyesek életét sokkal jobban megterheli, mint a szerencsésebbekét.

Amikor az ézsaiási ígérlet – hitünk szerint – beteljesedett, a világnak azon a pontján, Közép-Keleten egy idegen nagyhatalom volt a mindenható úr – az Ígérlet Gyermekére ráadásul egy szegény mesterember és nincstelen fiatal párja családjába érkezett. Az evangéliumokból tudjuk, hogy a Jézusnak nevezett csecsemő hajléktalanként kezdte, alig valamivel ezután külföldre kellett menekülnie, hogy életben maradhasson, fiatal felnőttként pedig a korabeli önző és képmutató hatalom megfigyelt és üldözött célpontja lett. Halála sem természetes, még ha nekünk általa is van üdvösségünk.

Amikor az Ő sorsára gondolunk, ma is, most is a legkiszolgáltatottabb gyerekekért fáj a szívünk, és az „isteni kisdéd” oltalmába ajánljuk őket.

Kikre gondolunk? A világ ma működő hadseregeinek, lázadó csoportjainak és terrorista szervezeteinek negyven százaléka alkalmaz gyerekeket katonai feladatok végrehajtására. Vannak országok, ahol velük kerestetik az aknát, őket rakják ki nyilvánvaló pusztító csapásnak, hogy aztán a világ előtt erkölcsi elégtételért kilincselhessenek ellenfeleikkel szemben. Egyes helyeken a világban a katonaságon belül a 14 éven aluliak aránya megközelíti az ötven százalékot – vagy beszéljünk arról, ami nemcsak Ázsiát, de az egész világot szégyennel borítja el: ez pedig a gyermek prostituáltak szörnyűséges kiszolgáltatottsága. A legtöbb helyen a nyilvánvaló tények ellenére a felelős politikusok, miniszterek tagadják a jelenséget.

És mi a helyzet a gyermekmunkával? A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet becslése szerint világszerte több, mint tízmillióra tehető az idegen háztartásban munkára kényszerített gyermekek száma, akik gyakran a hajdani rabszolgákéhoz hasonló körülmények között kénytelenek dolgozni. E szám közel kétharmada tizenöt év alatti, és háromnegyedük lány. Nemcsak a tanulástól, fejlődéstől vannak elzárva, a szexuális kizsákmányolás veszélye is fenyegeti őket. Ha a gyermekszegénységre gondolunk, akkor Magyarországnak is van oka szégyenkezni. Nemzetközi adatok szerint Magyarországon a gyermekek közel egyharmada veszélyeztetett ezen a területen. A szakemberek egy tizennégy pontból álló listát készítettek, amelynek teljesülnie kellene annak érdekében, hogy egy gyermek biztonsággal, megnyugtató jólétben lévőnek legyen tekinthető. Ezek az alábbiak: 1. napi háromszori étkezés; 2. legalább naponta egyszer hús vagy hal; 3. minden nap friss gyümölcs és zöldség; 4. a gyerek életkorának és értelmi szintjének megfelelő könyvek (nem tankönyvek); 5. eszközök a szabadban végezhető tevékenységekhez; 6. rendszeres szabadidős tevékenység (úszás, zeneiskola, ifjúsági közösség, stb.); 7. szobában használható játékok; 8. pénz az osztálykirándulásokon és egyéb iskolai rendezvényeken való részvételhez; 9. csendes, megfelelő méretű és megfelelő megvilágítású hely a házi feladatok elkészítéséhez; 10. internet kapcsolat; 11. időközönként új ruha; 12. két pár megfelelő méretű cipő; 13. barátok időnkénti meghívásának lehetősége és megfelelő körülményei; 14. a különleges események (születésnap, vallási és egyéb ünnepek) megünneplésének a lehetősége és kellékei.

Az Úr azért jött, hogy mindannyiunknak, de most elsősorban a kicsinyeknek életük legyen és bővüljön (János 10,10). Néha úgy érezzük, a világ nem efelé tart. De hinni akarjuk, hogy a közénk gyermekként érkező Jézus álma egyszer megvalósul, és a jövő gyermekei egy új világ elkötelezett építői lehetnek!

Iványi Gábor

AMIRŐL BESZÉLNEK

Ki és miért érdemel szobrot?

Na ne! Egy újabb cikk a Horthy-szoborról? Nem tudunk erről már mindent? Kiváló újságírók, kiváló sajtóorgánumok, amit lehetett: elmondtak, megírtak, megérveltek. Miről írhatnánk még? Arról, hogy nem az első eset, mert avattak már ilyet fából? Arról, hogy a dunamelléki püspök utasította esperesét – miközben zsinati elnök-munkatársa szintén avatott emlékművet Debrecenben? Arról, hogy mennyi példányszámban kapta meg református vitézünk az auschwitz-i jegyzőkönyvet a német megszállás és a vidék elnéptelenedése előtt? Arról, hogy olvasta-e a naplót Portugáliában, hogy miként vártak a kamra előtt a Magyarországról elszállított hazátlan gyerekek a zuhogó esőben? Arról, hogy kik és miért támogatták anyagilag haláláig?

Írhatnánk a református dogmatika és a képtisztelet problematikájáról is, de nem szép dolog kioktatni másokat hitelvi kérdésekben, még azokban sem, amelyekben hisznek. Vagy akár arról, hogy Jézus hol és miként tanított a szoborállításról és azokat milyen tiszteletben és kegyben kell részesítenünk – de ezt meg kell hagynunk azoknak, akik nagyon ismerik a görög Bibliát.

Elmélkedhetnénk azon, hogy Kövér László Nyíró emlékét védő érvelése alapján miképpen állíthatna szobrot a Képzőművészeti Egyetem a harmadik birodalom kancellárjának, a Magyar Sakkszövetség a hősnak, ki csak népének élt, a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság az acélembernek, aki sok gyermeket csókolt meg atyai szeretettel pályafutása során, és a Bibliaszövetség Markionnak a kánon megteremtőjének...

Felállíthatnánk egy etikailag kielégítően megtervezett elméletet arról a karakterről, aki kimagasló teljesítménnyel rendelkezik, lehetőleg nem merül fel vele kapcsolatban az általános megbecsülést könnyen veszélyeztető hajlam, hobby, nyilatkozat (legalábbis van lehetőség az ezekkel kapcsolatos bizonyítékok megsemmisítésére vagy titkosítására), és aki általánosan kellemes konnotációkkal említhető, akire szinte mindenki örömmel gondol. Aki „megérdemli”, hogy idealizálva, megfosztva minden emberi jellegétől, az időjárás eróziójának és a madarak redakciós munkájának martalékává váljon.

Talán másról érdemes most mégis beszélni. Arról, hogy valójában minden emlékműállítás emlékezés. Nem más, mint a tradíció feltalálása vagy kivételes esetekben alternatív történeti értékelések trükk szerű legitimálása. A géppel írott feljelentés autoritás volt. A nyomtatott írás is. Ezért lett állami monopólium a másológép. Mert a médium minősége és az üzenet összemosható. Ha szobor, akkor az imago-példakép. Ha emlékhely, akkor méltóság is kell, hogy legyen az emlékezésre. Éppen ez ellen lázadunk. Szintaktikai hibát érzünk, ha egy ikonon Korda György vonásait véljük felfedezni.

A Szabadság téri református gyülekezet és lelkésze a tipológia eszközével próbálja becsúsztatni a standardizált héroszregiszterünkbe azt, akit ő, ismert és ismeretlen okok miatt példának tart és ezen véleményét ránk kívánja kényszeríteni. Minden pénzügyi, jogászai eszközzel azon van, hogy elfogadjuk a nagy őt, hogy sírva meghajtsuk térdünket az ő nagysága előtt.

Egy dolgot azonban elfelejtettek az urak. Ugyanazt, amit az elvtársak is Marx olvasásakor: az **interpretáció lehetőségét**. Az értelmezés mindig a szemlélőben van. Az érzékelést, bocsánatot kérünk, még a szabadságtéri református gyülekezet főtiszteletű lelkipásztora sem idegenítheti el az egyéntől. Éppen ezért annyira veszélyes az a tanuló egy iskolai ünnepeken, aki kuncogásával megrepesztheti az autoritást.

El kell ismernünk, a szobor rögzíteni kívánja a lehetséges értelmezéseket. Egy sziklaszilárd jellemű, sas tekintetű, uniformist viselő, kérlelhetetlen bronzalakot látunk. De vajon minden emlékhely magasztos-e? Vajon emlékhely-e Pauer Duna-parti installációja? Meggyőződésem, hogy igen. Anti-monumentalista emlékező hely-e? Igen, hiszen azt szeretné, hogy bizonyos cselekvéseket ne okozzon, hanem, hogy éppen akadályozzon, hogy ne buzdítson, hanem hogy tiltson.

A héten még elsétálok gyermekeimmel a Szabadság terre. A gaztettek Duna-parthoz hasonló emlékhelyére. Megmutatom nekik az üvegkalitkában álló leviathánt. Megtudhatják, hogy a Duna-parti cipők a múlt, ez pedig a jelen borzalmainak állít emléket.

Erős Máté

AKTUÁLIS

Gyermektelen, gyermeki, gyerekes, avagy néhány szó a Biblia gyermekképéről

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsoltárok 127,3)

A Szentírás a gyermekekre elsősorban mint Isten ajándékára tekint, hiszen Éva ősanyánk az első adandó alkalmammal, már Káin megszületésekor azt mondta: „*fiat kaptam az Úrtól*” (1Mózes 4,1) Amikor Isten megbizonyosodott Ábrahám hitéről, azt ígérte neki, úgy megszorítja utódait, hogy „*annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján.*” A gyermekek sokasága Ábrahám számára a Szövetség talán legfontosabb ígéretét jelentette, de így volt ez a későbbi generációk életében is; ezt az ígéretet kapta Isentől mind Izsák, mind Jákob (1Mózes 26,24; 28,14). Amikor Jákob kibékült Ézsauval, gyermekeikben Isten áldását látták (1Mózes 33,5), úgy tartották, hogy az egészséges boldog élet nem képzelhető el sok gyermek nélkül. A 2Mózes 23,26 azt ígéri, hogy Izrael földjén „*nem vetél el, sem meddő nem lesz senki*”, persze csak akkor, ha betartják az Úr törvényeit. Izraelben főleg fiúkat kívántak, mert azok biztosították a család és a nemzetség nevének fennmaradását. A fiúk számával együtt nőtt az asszony becsülete, meg persze az apa tekintélye is, hiszen „*olyanok gyermekeid asztalod körül, mint az olajfacsemeték*” (Zsoltárok 128,3).

A terméketlenség és a gyermektelenség ezzel szemben nagy szerencsétlenség és szégyen volt. Ráchel és Jákob veszekedésénél olvashatjuk először a Bibliában a „*méhednek gyümölcse*” kifejezést (1Mózes 30,2).

Ha a feleségek nem szültek, szült helyettük a szolgálóleány, az örökbefogadásnak akkoriban semmiféle akadály sem volt (1Mózes 30,3), Hágár és Sára története is a gyermekáldás, örökbefogadás körül bonyolódik (1Mózes 16,1-16; 21,9-21).

A bölcsességi irodalomban a termékenység önmagában még nem áldás, hiszen, ha a gyerekek rosszak, akkor a sok gyerek inkább átok (Bölcsességek 3,10-19). Szintén a bölcsességi irodalomban találkozhatunk először gyermekneveléssel kapcsolatos problémákkal. Istenfélelemre, nevelésre biztat például a Példabeszédek 22,6,a 23,14 azonban fenyítésre is buzdít. Pesszimiztább lelkületűek szerint sok illúziója már magának Istennek sem lehetett e témában, hiszen már a Noé történetben olvashatjuk, a

szállóigévé vált szavakat: „... gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva...” (1Mózes 8,21).

Az Újszövetség a fentiekkel ellentétben igen optimistán tekint a gyermekekre, bár ők még lehet, hogy innen voltak ifjúságukon, mindeneszté gyermeki ártatlanságuk és egyszerűségük miatt Jézus a kisgyermekeket állította példaképül a tanítványok elé, hangsúlyozva, hogy „*ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket, az én nevemben, az engem fogad be. Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik*” (Máté 18,3-6). Jézus az angyalok létét is a gyermekekkel kapcsolatban nyilatkoztatta ki (Máté 18,10), mindig megvédte és megáldotta a gyermekeket (Máté 19,13-15).

Pál apostol újabb színnel gazdagítja a Biblia gyermekképét, amikor a szeretet himnuszában így ír: „*Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat*” (1Korinthus 13,11). Ebben a vonatkozásban megint mást értünk „*gyermeki*”, azaz gyerekes tulajdonságokon: olyan dolgok ezek, amelyeket meg kell haladnia egy felnőtt embernek, ha nem akar infantilis maradni.

Sokszor mondjuk, hogy mindnyájan Isten gyermekei vagyunk – az Atyaisten és a Fiúisten kapcsolata, az Emberfia és az Istenfia kifejezés boncolgatása azonban már jóval túlmutat e cikk keretein.

Bereczky Géza

**Az én imádságom: lelkem Istene, őrizd meg bennem mindhalálíg a gyermeket, akinek születtem.
Juhász Gyula**

Iskolába való-e a hittan és jó-e, hogyha kötelező?

Az idei tanévtől az általános iskolákban az elsősök és az ötödikesek számára bevezetették a kötelező hit-és erkölcsstanoktatást. A tervek szerint felmenő rendszerben bővítik tovább a rendszert, tehát jövőre csatlakozik majd a második, illetve a hatodik osztály, három év múlva pedig már valamennyi általános iskolás.

„A Klebelsberg Intézményfenntartó Központ tájékoztatása szerint egyelőre az első évfolyamra jelentkezők adatainak összesítése áll rendelkezésre: ez alapján a gyerekek 52 százalékát hittanra, 48 százalékát pedig erkölcsstanra írták be. Az egyik budapesti lakótelepi iskolában például a katolikus, a református és az evangélikus egyház mellett a Hit Gyülekezete és a Magyar Pünkösdi Egyház jelentkezett, de csak katolikusok, reformátusok és evangélikusok iránt volt érdeklődés. A törvény nem ír elő minimális létszámot, akár egyetlen diákkal is elindulhatott volna a hitoktatás.”¹ Nem hiába mondta Jézus: ahol ketten, hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.

Örömteli, hogy mind protestáns, mind katolikus oldalon kiváló hittankönyv sorozatok jelentek meg, ám sajnos fennáll a veszélye annak is, hogy Krisztus örömhíre mentén nagyon sokszor sanda politikai propagandára is felhasználhatják a kötelező hittanórákat, tovább fújva a politikai passzát-szelet. Sokan új keresztény kurzust emlegetnek, de ezt tették már 1990 körül is.

Ezzel kapcsolatban jutott eszembe, hogy Zsolt István, a kiváló labdarúgó-játékvezető, az ismert színházi ügyelő és ragyogó stílusú író az Antall-kormány regnálásának legelején adta utolsó interjóját, amelyben emlékeztetett, hogy a 30-as évek kultúrpolitikája egyszer már csúfosan megbukott, és nagyon nagy hiba lenne ezt felmelegíteni, pláne majmolni. (Azóta több mint 20 év telt el, a kérdés csak az, hogy az elmúlt évek ebbe az irányba húzó szakpolitikáit menti-e az, hogy maga Zsolt úr se tudott válaszolni a „hogyanra”, kizárólag a „hogyan ne”-re koncentrált.)

Ma tehát úgy áll a helyzet, hogy a templomokban és az iskolákban is hitoktatás folyik. A kötelező iskolai hittant támogatók egyre azzal érvelnek, hogy a kötelező hittan azért jó, mert erkölcsi tartásra nevel. Az ezzel

vitázó vélemény szerint² nem a tananyag nevel és ad erkölcsi tartást, hanem kizárólag a tanár személyisége, személyes példaadása.

Vitára adhat okot az is, hogy a hittan oktatása a gyakorlatban katekézist jelentsen-e, vagy sem. A katekézis olyan tanítás, amely az önként jelentkező katekumént bevezeti az egyház misztériumába, felkészíti arra, hogy részesedjen a keresztség és az Úrvacsora sákramentumában, tehát tagja legyen egy egyháznak. Az iskolai nevelés és az oktatás célja ezzel szemben az, hogy a felnövekvő nemzedéket beavassa abba a kultúrába, amit ő maga fontosnak tart. E kultúra fenntartása érdekében működteti iskoláit. Ezek szerint tehát vallásismeretet kellene tanítani, a nagy világvallásokat, azok szent szövegeit, alaptanításait, történetüket. A vallások ismerete egyrészt a vallásos ember, a *homo religiosus* megismeréséhez visz közelebb, másrészt segít megérteni korunk jelentős eseményeinek, konfliktusainak hátterét, és az sem árt, ha tudjuk, miféle gondolatok, hitek, meggyőződések vezérlik embertársainkat, amikor a legnagyobb vagy éppenséggel a leggyalázatosabb tetteket³ viszik véghez.

Ha a hit-és erkölcsstan tanításának órarendi keretét nézzük, akkor annak kifejezetten „mentő szerepe” van, hiszen a délutáni modulok között könnyedén található helyet magának, már csak azért is, mert az általános iskolások úgysem mehetnek haza négy előtt.

Hogy késő délutánonként a diák már hulla fáradt és nem igazán szeretne egy hetedik, vagy éppen nyolcadik órát, az az érem másik oldala – mert akárhogyan is nevezzük, és akármikor is oktatjuk ezt a tárgyat, léte mindenféleképpen lehetőséget teremt, hogy Jézus evangéliumáról az iskolában is szó essék.

Bereczky Géza

Petri György
Én

Isten egy szem
rohadt szőlője, amit
az öregúr magának tartogat
a zúzmárás kertben.

¹ Czene Gábor: Fele hittan, fele erkölcsstan (Népszabadság, 2013. május 31.)

² heidlgyorgy.wordpress.com/2013/.../az-iskolai-hitoktatason-elletmonda..

³ u.o.

PORTRÉ

„Felső szinten másképpen működnek a dolgok...”

*Elek Lajos nyugalmazott lelkészünk története
(folytatás)*

Múlt havi számunkban kilakoltatásról, hivatlan kertművelőkről és a gyermekekről beszélgettünk *Lajos bácsival*. A gyermekekkel ebben a hónapban is találkozunk. Szóba kerül a *Nők Lapja*, a „munkakerülés” veszélyei, az *Úr gondoskodása* – és kicsit a kert is...

Bátorító gyermekek

Legkisebb gyermekünk egyéves volt, amikor a györkönyi parókiára kerültünk. Neki az a hely szinte szülőházának minősült, kis kertrésze is volt, amit ő művelt. Mégis amikor hátrányos helyünkre, lakhelyünkre kerültünk, ami egy kis dombocskán van, derűsen azt mondta: – Így közelebb vagyunk a mennyhez. Nővére pedig így nyugtatta édesanyját: – Ne tessék szomorkodni a gáztűzhely miatt, megleszünk mi tejen is. Ugyanis a tejcarnokból friss házi tejet lehetett vásárolni, különben nagyon szerették a tejet a gyerekek. Nem hallgatom el, hogy sok drága testvért kaptunk, belföldieket és külföldieket. Ők testvérré születtek a nyomorúság idején (Példabeszédek 17,17). Hálás a szívünk az ő segítő szeretetükért. Megemlítek egy egyházon kívüli esetet is. Kilakoltatásunk után Budapestről, 120 kilométer távolságból taxival a *Nők Lapjától* kijött hozzánk egy újságíró és egy jogásznő. (Dicséretére legyen ez a női nemnek.) Akkor volt a gyermekek éve. A velük való beszélgetés szinte családiasnak volt nevezhető. Legkisebb gyermekünkkel is beszélgettek vendégeink, és távozóban azt mondták: – Ezért a kislányért érdemes volt kijönnünk. Segíteni akartak, ám úgy váltunk el tőlük, mintha közeli testvéreink lettek volna.

Az ÁEH karja messzire elért...

Mielőtt világi fórumoknál tettek volna lépéseket, Hecsker Frigyessel szerettek volna beszélni. Telefonhívásukra Frigyes felesége jelentkezett. Azt közölte, hogy férje távol van. – Ön is jó lesz a beszélgetésre – mondták. De ő erre nemet mondott. Feltételezhető, hogy elmondta a dolgot férjének, ő pedig az ÁEH¹-nak. Mindenesetre az ÁEH-ból telefonon utasítás ment az újságok vezetőjé-

nek, hogy azok a személyek vagy elállnak az ügytől, vagy el kell őket bocsátani.

Éppen szolnoki szolgálatra mentem, megbeszéltük, hogy útközben betérek a *Nők Lapjához*, és akkor megtudjuk, mi történt addig. Így én a kedves, jó szándékú hölgyektől arról is értesültem, hogy ha elbocsátják őket, akkor már nem lenne súlya a szavuknak. Sajnálták, de semmit nem tehettek érdekünkben.

Istennek hála, „felső szinten” másképp működnek a dolgok, Mennyi Atyánk előtt nincs akadálya annak, hogy túljárjon a hatalmukkal visszaélő eljárók eszén. Sok bántásban volt részünk, és sok kárt okoztak nekünk, de túléljük, és lelkiekben gazdagodtunk. Bőséges volt az *Úr* kegyelme rajtunk. A világi felsőbbtségtől nem várhatjuk a bocsánatkérést, amiket elszenvedetünk, kiváltságnak is mondhatjuk, Krisztusért, lelkiismeretből tettük. Az eljáróknak így nyílt lehetőségük akaratlanul is, hogy belelássanak Isten nagyságos dolgaiba. A világi hatóságok kezében eszközzé lett, egyházi eljáró testvéreinknek pedig, akik még élnek, mindenekelőtt az *Úrral*, az *Úr* előtt van rendezni valójuk. A valós egyházi helyzet rögzítésével tartozunk az utókoroknak, ez része az egyháztörténelemnek is.

Az *Úr* gondoskodása

Ha valakinek kivezték a munkaviszonyát a személyi igazolványából, azt munkakerülőként fél év múlva bezárhatták börtönbe. Ezzel kapcsolatban is csodálatos dolgok történtek velem. Egyszer csatlakozó vonatra kellett várnom (nem volt akkor még autóm), mert olykor, távolra kellett mennem. A táskám tele volt egy csomó irománnyal. A sárbogárdi állomáson – jó késő este volt – újságot olvastam éppen, négy fiatal pedig az asztalra borulva aludt. A rendőr felköltötte, igazoltatta őket – engem nem, Isten így oldotta meg. Egyszer Győrbe mentem vendégszolgálatra, és akkor még a határ közelében a vonaton ellenőriztek. Mindenkit igazoltattak, engem nem. Ez így volt, amíg nem szerepelt munkaviszony az igazolványomban.

Hogy miből éltünk? Amikor a kapitányságnál kivezték a munkaviszonyt, a mellettem levő testvérek adomá-

¹ Állami Egyháziügyi Hivatal – A Szerk.

nyából fölvettem, meg mellénk álltak holland testvérek (hat és fél évig nem kaptunk családi pótlékot sem). Tibor testvér² többször osztott közöttünk bizonyos összegeket. Mindig szerényen éltünk egyébként, az új helyen is megműveltük a kertet, abban lényegében szőlő termett

² Iványi Tibor – A Szerk.

és állt egy birsalmafa is, ha jól tudom. Birsalmát főztünk a szőlő kiperéselt levébe, nagyon finom volt. Úgyhogy mi mindent megbecsültünk, mindent gizzgast, zöldséget megettünk, ami ehető. Amiatt nem aggódtunk, hogy mi lesz holnap, mert Úr gondoskodott rólunk.

*Lejegyezte, szerkesztette: Iványi Margit
(Folytatjuk)*

AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI

Gyermeki lelkülettel – nemcsak gyermekeknek

Patricia St. John (1919-1993)

Akik éltünk, és eszmélni kezdtünk már a 70-es években – abban a korban, amikor a Stuttgartban székelő Evangéliumi Iratmisszió könyveit úgy csempészték be az országba –, biztosan találkoztunk valamilyen formában Patricia St. John könyveivel. Többek voltak ezek, mint gyerekeknek szóló, humorral teli történetek. A *Nyomok a hóban*, *A vadon titka*, *Ahol a szívárvány földet ér*, *Onézimus* című könyvek örök, érlelő, élhető igazságokat ültettek bele az olvasó lelkébe, akkor is, ha már a húszas-harmincas éveit taposta.

Mindig szerettem volna tudni, ki volt ő, milyen sorsot élt, milyen hatások formálták, amelyeknek eredményeként ilyen kristálytisza gondolatokat tudott papírra vetni. Azután megjelent életrajzi könyve is. Amikor megpróbálom összerakni életútja állomásait, ezt a könyvet tartom kezembe.¹

Szülei 1914-ben házasodtak össze Londonban, és közös életüket egy dél-amerikai misszió Buenos Aires-i székhelyén kezdték meg. Patrícia harmadik gyerekként született, a szülők ekkor már újra Angliában éltek (pontosabban az édesanya és a gyerekek), míg édesapjuk folyamatosan úton volt a különböző misszió telepek között. Patricia kacagtató humorral meséli el gyermekéveit, amit anyai dédnagyanyja, nagyanyja és édesanyja mellett töltött. De ennek a felhőtlennek tűnő gyermekkorának ára volt. „*Malvern lakói idős emberek voltak, és ha jól emlékszem, rajtunk kívül nem lakott más gyerek az*

Alexandra Road-on. Anyám azonban mindent elviselt, minden lenyelt, és amikor kicsit nagyobbak lettünk, az idős szomszédok megszerették, és bennünket is eltűrték” – írja.

Egy szabadkeresztény testvérgyülekezet volt a lelki otthonuk, amelynek merevségére sok vidám történettel, az ott elhangzott tanításokra pedig hálával emlékeznek vissza.

Hat évesen, gyerekként szólította meg Isten. Megtérését úgy is emlegeti, hogy belépőt kapott a szépség birodalmába. Anyagilag szűkös, de változatos, kapcsolatokban gazdag életet élt a St. John család. Misszionáriusok, barátok, rokonok sokasága kereste fel őket. Patrícianak azonban volt egy titkos világa is, ami számára szinte mindennél többet jelentett. Az erdők, dombok, változó évszakok világa. Szerette azokat a dolgokat, amik növekednek, fejlődnek. A természet volt az a könyv, amiből a legtöbbet és legszívesebben tanult, és ennek hatása megjelent későbbi könyveiben is. Gyerekkorában a legtöbb ember szeretne mihamarabb felnőni, Patrícia ellenben szeretett volna mindig gyerek maradni. Olyan időkben élt azonban, amikor ez lehetetlen volt. A második világháború időszakában Londonban dolgozott, ápolónőnek tanult. Mindazt megtapasztalta, amit egy bombázott város sebészetén csak átélhet az ember. S a háborúban elesett az egyetlen férfi is, akihez szívesen feleségül ment volna.

A háború után hazautazott, nagyanyját ápolta, nővérként dolgozott egy körzeti orvos mellett, majd egy kollégiumban nevelőtanári állást vállalt. A rábizott gyerekek átérték a háború borzalmaival, és a szüleiktől távol élve tanultak. Patrícia szeretett volna estenként valami

¹ A „*Nyomok a hóban*” szerzője, Patricia St. John elmondja élettörténetét. Evangéliumi Kiadó. Évszám nélkül.

tartalmas, jó könyvből felolvasni nekik. „*Olyasmire vágytam, ami vigasztal és bátorít, azonban úgy tűnt, hogy nem találok semmit, ami emellett irodalmi értéket is képviselne. Azok a könyvek, amelyek gyermekeknek íródtak és keresztény mondanivalójuk is volt, általában nyomornegyedekről és haldokló árvákról szóltak, akik halálos ágyukon gyönyörű beszédet tartottak, és természetesen mindennek tűntek, csak vidámnak nem. Végül elhatároztam, hogy magam írok valamit...*” Elkezdte írni azt a könyvet, amit ma *A vadon titka* címen ismerünk. Nővére rávette, inkább rákényszerítette, hogy írását egy frissen meghirdetett pályázatra nyújtsa be, és annak érdekében, hogy ez meg is történjen, bezárta a szobájába, csak az ennivalót vitte be neki tálcán. A könyv első helyezést ért el, és amikor kiadták, rövidesen nagy népszerűsége tett szert. Hálás olvasói levelet kapott, amelyek beszámoltak azokról a pozitív lelki hatásokról, amelyeket könyve gyakorolt kicsikre és nagyokra. Patrícia felismerte, hogy van egy talentuma, amivel szolgálhat az embereknek. A háború utáni világ lassan kezdett helyreállni, de az emberekben lelki sebei nehezebben gyógyultak. „...*amikor a borzalmakra fény derült, nagyon sok harag és gyűlölet lobbant fel a szívekben.*” Egy nemzedéknek újra meg kellett tanulni,

hogy mit jelent a bocsánat. Éppen ezért a bűnbocsánat kérdése lesz az, ami újra és újra könyvei témáját képezi. A következő könyvének, a *Nyomok hóban*nak is ez adta meg alap gondolatát.

1949-ben követte bátyját Marokkóba bátyját, aki ekkor már az ottani missziói korház vezetője volt. Nem volt e mögött az út mögött egy világos missziói elhívás, csak az a cél vezette, hogy segítsen testvérének. Később azonban a marokkói hegyek belsejében, mohamedán közegben önálló munkába kezdett. 27 évig élt Marokkóban, és ebben a korszakban szülte meg *Az ezüst út*, a *Négy szál gyertya*, és *A világosság csillaga* c. regénye is.

Mialatt a misszióban tevékenykedett, körutat tett Törökországban, Ruandában, Libanonban, Etiópiában. 1976-ban tért vissza véglegesen Angliába, ahol később a Global Care munkatársa lett, nehéz sorsú gyerekek szolgálatára vállalkozott. Így jutott el 1989 után Romániába is. Eközben könyvei révén, amelyeket számos nyelvre lefordítottak, világhírnévre tett szert. Akik ismerték őt, lejegyezték, hogy még utolsó éveiben sem ismerte fel igazán, milyen nagy dolgot vitt végbe azzal, hogy hűségesen felhasználta a neki adott talentumot.

Szabó Ildikó

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Vidáman járom az utam – **Berta Isselmann missziósnővér életútja**

(részletek)

A vonat és a busz az a hely, ahol a Megváltót megvallani kell

Zsúfolt kupé. Egy idősebb úr megszólít, és máris az „egy szükségesnél” tartunk. „Ön Isten gyermeke?” „Nem” – válaszolja szomorúan –, „szeretnék az lenni.” Megmutatom neki az utat. A többiek csendben figyelnek. Modersohn lelkész könyvének nagyon örül. Elkéri a címet. Köszönetet mondva búcsúzik. A jó Pásztor vele megy. Mikor kiszáll, egy lány panasolja: „Én is Isten gyermeke vagyok, nekem is bizonyoságot kellett volna tennem.”

Az idősebb úr később megírja, hogy megtalálta a Megváltót és segíteni szeretne nekem. Mivel éppen egy pár 42-es férficipőre van szükségem, kérek tőle.

Minden fülkében a traktátus osztással indítok támadást: semmi visszhang.

Az egyik átszállónál mindenki kiszáll. Éppen egy másik „népes” szakaszt akarok felkeresni, mikor a kalauz megfogja a karom: „Ott hátul ül egy gyászruhás asszony, segítsen neki!”

A kétségbeesett asszony vigaszt keres. Erőt és fényt Isten szava ad. A szenvedéssel felszántott talaj befogadja a magot. Összekulcsoljuk a kezünket. A gyászoló immár megvigasztaltan, némán szorítja a kezem. Fáradtan ülök a fülke sarkában és pihenek. A traktátusok kikíváncsoznak a táskámból. A szakaszban ülők átvesznek egyet-egyét. „Most modern a keresztyénség” – véli egy asszony. A szomszédja elutasító, egy férfi pedig kidob. „Ne dobjátok ki a Megváltót, mint most engem, különben majd Ő nem fog benneteket beengedni!” Az írássok ott maradnak. A többi utas mind némán elfogad egy

lapot, kivéve a szolgálati kupét. „Nem tudja, hogy nem szabad lapokat osztogatni? Az igazgatóság szigorúan megtiltotta” – buzgólkodnak a fiatal kalauzok. És csúnya szavak hangzanak el a drága Könyvről. „És ha van itt valaki a vonaton, aki fél a haláltól, és ezekben az írásokban megtalálja a felszabadító választ? Ahova a halál bejuthat, nem szabad hallgatni az életről. Főleg azok tiltakoznak a lapok osztogatása ellen, akik Jézus ellen is tiltakoznak. „Hogy álltok ti a halállal?” Ijedten kérdezik: „Van Bibliája?” Vidáman viszem a szolgálati szakaszba nem csak a Bibliámat, de a táskámat és a bőröndömet is. Kérdeznek, és az Írás válaszol. Ha az állomásoknál rövid időre félbe is kell szakítanunk, mindketten elnézést kérnek. Teljesen megváltoztak.

Akkor egy idősebb kalauz ront be: „Ez most a munkátok?” „Igen” – válaszolom –, „most azt hallgatjuk, amit Isten mond.” Ő is leül, figyel. Mindhárman nagyon köszönik az írásokat. A fény győzedelmeskedett minden sötétségen.

Mikor a villamost egy busz váltja fel, azt gondolom: „Na, vége az iratmisszióknak!” De nézd csak: a bejáratnál a kalauz melletti hely előtt minden utasnak el kell mennie, ez lehetővé teszi a folytatást. Traktátusokkal felszerelve (soha nem utazom nélkülük) leülök a kalauz mellé. Ő lyukasztja a jegyeket, én pedig minden utasnak adok egy lapot.

A busz kalauz megkérdi: „Honnan van erre bátorsága és ereje?” Együtt olvassuk Ézsaiás 43,1-et: „*És így szól az Úr: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy.*”

Az utasok látják, hogy a kalauzzal belemélyedtünk a beszélgetésbe, ezért odajönnek a sarokba, és ott kezeltetik a jegyüket. A kalauz pedig ideadja a címét, további segítséget vár.

Mikor egyszer ismét felszállok a buszra, a kalauz így fogad: „Na, indulhat a bolt!” – és köszönettel fogadja az írást. A többiek is olyan figyelmesek, hogy szétosztom az éneklapokat és mind velem énekelnek. Közbe-közbe meghallgatnak egy igeverset. Akárcsak egy istentiszteleten.

Borús reggel – borús a hangulat a buszban a munkások közt. Egyikük gúnyosan mondja: „Énekelni kéne”. És már hangzik is: „*Dicsérd lelkem az Urat!*” Senki sem csatlakozik. Az első versszak után valaki szitkozódik.

Más hurokat kezdek pengetni, és csendben hallgatják az ígéretről szóló éneket: „*A Megváltó gondoskodik rólad!*” Mind a három versszakot zavartalanul végigénekelem, néhányan még meg is köszönik.

Mágia fesztivál

A plakátokon ezt olvasni: „Mágia-fesztivál indiai fakírokkal és kínai varázslókkal.” Természetesen ott a helyem! Ide feltétlenül el kell vinnem a „Démoni hatalmak” c. könyvet.

Felfegyverkezem hát a könyvekkel és elmegyek a rendezvényre. Leülök az egyik öltözőben. Már is jön valaki

és el akar kergetni. Barátságosan fordulok hozzá: „Indiai fakírok és kínai varázslók? Milyen állampolgárok vagytok egyáltalán?” „Törökök és olaszok vagyunk és persze németek. A többi csak cirkusz!” Gyorsan hazautazom és török és olasz iratokat hozok magammal.

Nemsokára ismét ott vagyok. Öltözőről öltözőre járok és traktátusokat, iratokat osztok. Egy fiatalembernek Újszövetséget adok. Az egyik öltözőben nők vannak. Fekete ruhát hordanak, szarvuk és farkuk is van.

És micsoda szemük! Akárcsak az ördögnek. Így szólok hozzájuk: „Mit gondoltok, mit szól Jézus ahhoz, amit itt műveltek?” – és átadom a démoni hatalmakról szóló könyvet. „Ezt nem olvassuk el” – tiltakoznak. „Persze hogy elolvassátok, mindegyikötök kap egyet!” válaszolom.

Egy férfi siet el mellettünk fehér selyem fakír kosztümben: „Ez engem is érdekelne” – jelenti ki. Egy másik öltözőben megkérdezik: „Ki küldte önt egyáltalán?” Felemelem a Bibliámat. A férfi rám ordít: „Tüntesse el ezt a könyvet!” „Nem” – mondom –, „ön megkérdezett és a válasz ebben a könyvben található.” És olvasok neki a Bibliából. A férfi olyan szemeket mereszt, mintha hipnotizálni akarna. „Hiába bámulsz, nincs rajtam hatalmad!” – gondolom. És hallja a Bibliából, hogy ki küldött. Mikor látja, hogy nem ér el nálam semmit – ő a csoport vezetője –, így szól: „Sok boldogságot kívánok önnek!” „Erre ön nem képes. A boldogság: Isten akaratával meg egyezni. Egyedül ez a boldogság!” – válaszolom.

Ennek a férfinak elmondtam a teljes igazságot, még ha dühöngött is.

Útravalóul még egy kérdést teszek fel: „Miért szolgálja a vesztes a győztes helyett?” Dicsérem Jézus váltságát és győzelmét.

Végül eszembe jut: Ha most Pál apostol itt lenne, minden demont kiűzött volna. Ez biztos. Az ilyen helyzetekben néha képtelennek érzem magam ahhoz, hogy átütő győzelmet vívjak ki Jézusért.

Kint az épület előtt találkozom a fiatalemberrel, akinek a Bibliát adtam. „Őrizze jól a könyvet!” – mondom neki. A csoport vezetője ugyanis a fiú apja.

Már-már azt gondolom, hogy kimerítettem minden lehetőséget, mikor eszembe jut a selyemruhás fakír, aki azt mondta: „Ez engem is érdekelne.” Szilárd léptekkel bemelegszkedem újból a „pokolba”. Közben azonban a férfi már biztosan ruhát váltott, s nem tudom, most hogy néz ki. Ezért így imádkozom: „Atyám, mutasd meg nekem!”

Az első öltözőben valaki a sminket törölgeti magáról. Megkérdezem: „Itt volt valaki, aki érdeklődést mutatott a könyvem iránt.” „Én vagyok!” – hangzik a válasz. Az Úr azonnal meghallgatta hát a kérésem. A férfivel sokáig beszélgetek négy szemközt.

Újból csak megtapasztaltam Isten szavának igazságát az Ézsaiás 4,5b-ből: „*Mindezek felett az Úr dicsősége lesz az oltalom.*”

(Fordította: Czövek Olivérvné)

ZSIDÓ ÉLET

Gyermekek a zsidóságban

„Pohárból és gyerekből sosem elég!” – tartja a régi jiddis mondás. A gyermek az Örökkévaló ajándéka, a gyermeknevelés pedig az egyik legszebb feladat az életünkben.

Születés után

Hitünk szerint a lelket a fogantatás pillanatában egy angyal az Örökkévaló elé viszi, aki egy különleges küldetéssel bízta meg. Ekkor dől el, hogy fiú vagy lány, szép vagy csúnya, gazdag vagy szegény lesz a földi élete során. A léleknek, aki szabadon választhat, hogy jó vagy rossz úton jár majd, betölti küldetését vagy sem, megmutatják a Paradicsomot és a Gyehennát, a jutalom és büntetés helyét a földi élet után. A gyermek érkezésével (aki tisztán, büntetlenül jön a világra) új korszak kezdődik a szülők életében: legjobb akaratukkal igyekeznek a gyereket a megfelelő útra terelni. A kis jövevény megszületése mindig nagy öröm, ha fiú, ha kislány. A fiú érkezésekor nagyobb a készülődés, hiszen a fiúgyermek lesz az, aki vallási ismereteinek csiszolásával, jámborságával a család jó hírét emeli, és aki káddist mond majd a szülőkért, lelki üdvösségükért imádkozva, amikor az Örökkévaló magához szólítja őket. (Természetesen a kedves, szerény és házias leány is a család dicsősége.) A zsidó családok boldogsága a „nagy asztal”, amit sok gyermek ül körbe. Kevésbé fontos, hogy milyen ételekkel van megrakva asztalunk, mint az, hogy mit tanulnak a gyermekek a családfőtől és a lányok az édesanyjuktól. A születést követően az újszülött lányok a nevüket a zsinagógában kapják. Az apát felhívják a Tórához, és elmondják az újszülött és édesanya egészségéért könyörgő imát. A kislány zsidó nevét ekkor hirdetik ki. Nálunk, askenázi zsidóknál szokás, hogy a gyerekek nevüket kedves elhalt rokon után kapják, az elődök iránti tiszteletet kifejezve. A fiúk körülmetéléskor kapják a nevüket, nyolc napos korukban. A gyermek körülmetélése az apa feladata, vagy neki kell megbízást adni egy hozzáértő személynek, aki helyette végzi a szertartást. A *mohel*, aki ezt a feladatot végzi, megfelelő szakmai és vallási ismeretekkel rendelkező jámbor, vallásos ember. Ma már alapvető követelmény, hogy a legmodernebb sebészeti technikákhoz is értsen. Ha a fiú 13 éves koráig valamiért nem történt

meg a körülmetélés, nagykorú személyként kötelessége lesz ennek megszervezése.

Sok esetben sebész végzi a körülmetélést. Ekkor rabbi jelenlétére is szükség van, aki folyamat során a megfelelő imákat és áldásokat mondja. A Brit mila, a körülmetélés az a szertartás, amely során a fiúgyermek belép Ábrahám szövetségébe. A Britet (másképp Briszt) ünnepi étkezés követi (szeudat micva).

Elsőszülöttek és nagykorúság

Az egyiptomi tíz csapás során minden elsőszülöttre lesújtott a halál angyala, kivéve a zsidók otthonait. Azóta az elsőszülött fiúknak az Örökkévaló szolgálatát kellene ellátniuk. Az aranyborjú készítésénél viszont csak a Lévi törzse maradt mentes a büntől, így ők kerültek az elsőszülöttek helyére, ők adják a papságot – ám az elsőszülöttek továbbra is az Örökkévaló szolgálatára vannak elrendelve. Ezért az elsőszülötteket formálisan ma is ki kell váltani.

Az édesanya természetes úton született első fiúgyermekét kell a 31 napon kiváltani (Pidjon hábén), ha nem kohen vagy levita valamelyik szülő. Ez az apa kötelessége. A Kohén megkérdezi az apát: „Nekem adod a fiút, vagy megváltod tőlem? Megváltom!” válaszol az apa, majd 5 ezüst pénzt, vagy azzal megegyező összeget az ál „Pidjon hábén” áldás közben átadja. A Kohén a gyermek feje fölött elhúzza a pénzt, majd leteszi, ezután elmondja a gyermek felett a Kohanita áldást.

Szokás, hogy a fiúk haját három éves korukig nem vágják le, mivel a hagyomány úgy tartja, hogy az ember az élet fája. És ahogy fa gyümölcséhez az első három évben nem nyúlnak, úgy a gyermek hajához sem. A kisfiúk ekkor kerülnek a Héderbe, ahol elkezdik a héber abc-t tanulni. A szülők is elkezdik ilyenkor már a szokásokra és parancsolatokra gyermeküket tanítani, mint a *cicesz* (szemlélőrojt az alsóruházaton) és a kipa (fejfedő) viselése. Az öt éves gyereket már a Tórára tanítják, a tíz éveset Misnára, a tizenöt éveset meg Talmudra.

Ma az a szokás, hogy a fiatal fiúk az esküvőjükig tanulnak a jesivában, majd a családalapítás után a munka mellett esténként folytatják a tanulást. A sok tanulásnak az évezredek során speciális nevelési és tanulási szisztema lett az eredménye, ami különleges észjárással jár

együtt. Így lehetséges, hogy a zsidóság a mai napig kiemelkedő tudósokat tud adni a világnak.

A vallás szerint a lányok tizenkét, a fiúk tizenhárom éves koruktól válnak nagykorúvá. A „bár micvo” ifjú (a Parancsolat fia) köteles ekkortól a vallási parancsolatokat és előírásokat betartani. A fiút először bár micvo-ja napján hívják fel a Tórához, hogy egyenrangú, felnőtt férfiként olvasson a heti szakaszból. Ezután ünnepséget tartanak, ahol, ha már jesiva hallgatók, vallási témájú előadást is tartanak, tanúságot téve a 13 év alatt elsajátított tudásukról.

Az apa köteles a fiát Tórára tanítani, ám a Talmud előírja, hogy szakmát is kell adnia a fia kezébe, amiből meg tud élni. (Lehet, hogy mókásnak tűnik, de úszni is meg kell tanítania, hogy ne kerüljön veszélybe.)

A szülők feladata átadni a gyerekeknek a zsidó etika alapelveit, segíteniük és ösztönözniük kell a parancsolatok megtartására, a Tóra és Talmud ismeretére. A szülők halála utáni gyászév alatt az árván maradt gyerek nem megy színházba, koncertre, nem vesz részt esküvőkön és mulatságokon. A fiú úgy fejezi ki tiszteletét elhunyt szülei felé, hogy a temetés napjától káddist mond halott szülője után. Ezt csak tíz imádkozó férfi jelenlétében lehet elmondani, mellyel az elhunyt lélek érdemei növekednek az Örökkévaló előtt.

„Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!”
– szól az ötödik parancsolat, a háromezer éves jogsza-

bály és morális törvény. A hosszú élet itt nem kizárólag a fizikai létezését jelenti, hanem olyan utódokat is, akik ápolják emlékünket és a tradíciókat. A Talmud szerint valamennyi szabály közül a szülők tisztelete a legnehezebb. A tisztelet akkor is jár a szülőnek, ha úgy érezzük, nem érdemli meg. A Tóra többször hangsúlyozza az élet fontosságát, a legnagyobb ajándékot. A szülő azzal, hogy életet adott nekünk, megtette a legnagyobb dolgot. A hagyományörző zsidó családokban az apa székébe nem lehet ülni, ha belép a szobába, fel kell állni. Tisztelettudóan kell a szülőkkel beszélni, támogatni kell őket, ha szükségük van rá.

A Talmud szerint teljes engedelmességgel tartozik a gyerekek a szülők felé, egy kivétellel: ha a szülő a Tóra megszegésére próbálja rávenni.

A gyermekek szerepét a zsidóságban Máláchi Izrael utolsó prófétája úgy említi: „A szülők szíve gyermekekben tér vissza.” (Máláchi 3,24)

A Ljubavicsi Rebbe szavai szerint: „Nem az a lényeg, hogy mi minek látjuk a gyermeket, hanem az a fontos, hogy megértsük, mi is valójában. Míg a felnőtt az ember és a társadalom formálja, a gyermeket az Örökkévaló. Ártatlansága, kíváncsisága és tisztasága folytán a gyermek közelebb áll az Örökkévalóhoz, mint a felnőtt. Ilyenformán tehát a gyermeki lét nagy titka nem az, hogy gyermekeinknek sokat kell tanulniuk tőlünk, hanem az, hogy nekünk kell sokat tanulnunk gyermekeinktől.”

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

Kosztolányi Dezső ***Mostan színes tintákról álmodom***

Mostan színes tintákról álmodom.

Legszebb a sárga. Sok-sok levelet
e tintával írnék egy kisleánynak,
egy kisleánynak, akit szeretek.
Krikszkrakszokat, japán betűket írnék,
s egy kacskaringós, kedves madarat.
És akarok még sok másszínű tintát,
bronzot, ezüstöt, zöldet, aranyat,
és kellene még sok száz és ezer,
és kellene még aztán millió:
tréfás-lila, bor-színű, néma-szürke,
szemérmes, szerelmes, rikító,
és kellene szomorú-viola

és téglabarna és kék is, de halvány,
akár a színes kapuablak árnya
augusztusi délkor a kapualján.
És akarok még égő-pirosat,
vérszínűt, mint a mérges alkonyat,
és akkor írnék, mindig-mindig írnék.
Kékkel húgomnak, anyámnak arannyal:
arany-imát írnék az én anyámnak,
arany-tüzet, arany-szót, mint a hajnal.
És el nem unnám, egyre-egyre írnék
egy vén toronyba, szünes-szüntelen.
Oly boldog lennék, Istenem, de boldog.
Kiszínezném vele az életem.

IFI SAROK

Jézus gyermekekkel kapcsolatos véleményét elolvashatod a Márk evangéliumában a 10,13-16-ban. Színezd ki a képet a megadott színekkel! Jó munkát!

Tdke

- ◇ - barna
- △ - fekete
- ☁ - kék
- ☀ - sárga
- ♥ - piros
- 🔔 - zöld
- ✦ - narancssárga

Kicsiny Fényeink

Iskolánkban (Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Gimnázium) az ötödik osztályos tanulók gyűjtést rendeztek szegény gyerekek részére. A befolyt összegből sikerült művészeket elhívni a gyöngyöspatai Bokréta Egységes Óvoda-Bölcsődébe, ahol vidám műsorral szórakoztatták a gyerekeket, dolgozókat. Némi színes ceruzára és rajzlapra is futotta az adományból. Látogatást tettünk a cigánysoron is, ahol beszélgethettek, illetve kérdést tehettek fel diákjaink vendéglátóinknak. A nap és a program végén arra jutottunk, hogy diákjaink bár apró fények, de világítanak és meleget adnak azoknak, akik észreveszik őket. Hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk ennek a szép és megrendítő napnak, és reméljük ezt a hagyományt sikerül tovább adni illetve folytatni a jövőben is.

Pizarro-Iványi Júlia

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Hogy lehetsz Isten gyermekévé, Krisztus testvérévé?

E karácsonyi kantáta (*Bereite die Wege, bereite die Bahn!* – Készítsetek utat az Úrnak! BWV 132) Weimarban keletkezett, és 1715. december 22-én hangzott el először. A mű szövegét, amely az egykoron felolvasott evangéliumi részekre reflektál, Salomon Franck írta.

1. Ária (szoprán): A nyitótétel ótestamentumi textusra utal: „Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben...” (Ézsaiás 40,3-4). A mozgalmas, versenyműszerű ária érzékletesen festi az „út” készítésének összetettségét. Hol felkapaszkodó, hol lefelé lépegető le- és felfelé szekvenciázó skálák jelölik az irányt, egyben azt is sugallva, nem egyszerű az „egyenes utat” megvalósítani. Míg a nyitó zenei anyag állandóan tovahalad, addig a középső rész konokul ismétlődő motívumai mintha a munka nehezebb, monoton jellegét hangsúlyoznák. Ez az elakadni látszó erő kifejtés hiteles módon teszi kikerülhetetlenné a megfogalmazódó *kiutat*: a Megváltó segítségül hívását: *Készítsetek utat az Úrnak, hol jár! / Ut készüljön néki, / Hol lábát nem sérti / E szívben s létben, / Az Úr itt majd kőben; / Messiás, jöjj már!* (Liedemann Ákos fordítása. Világhálón meghallgatható: <http://www.youtube.com/watch?v=a2A6KCTLetc>)

2. Recitativo (tenor): Az énekbeszéd, amely „az Isten gyermekévé” válás nehéz feltételeit sorjázza, rendre ariosóvá alakul. Krisztus hű követését egymást kánonban *követő* dallamok érzékeltetik, míg „a bűnök szörnyű súlyát” (*die schweren Sündensteine*) hajmeresztő ugrások és diszsonanciák, majd a hitben való egyesülést együttfutó, *egyesülő* melódiák: *Az Isten gyermekévé és Krisztus testvérévé / Csak úgy lehetsz, ha szíved s ajkad mind az övé. / Így van: az élted legyen / Hitednek bizonyága itt lenni! / Ha Krisztus tanítása / Pecsétje: véred hullása, / Ontsd tanúságára! / Mert ime, ez a hívők üdve ára. / És készítsd közben szívem, / Nagy sebeten / Az utat Uradnak, / És tüntessél el hegyet s minden halmot, / Mely útját zárva áll ott! / Gördítsd el a bűnök szörnyű súlyát, / És hittel elfogadd, / Hogy eggyé legyen véled, / Ő jön hozzád!*

3. Ária (basszus): A tétel hangszeres szólamát egy állandóan ismétlődő, öt hangból álló motívum uralja,

amely a folyamatos *tükörfordítás* miatt *váltogatja* irányát, alakját. (Érzékeltetve: folyamatosan választani lehet, és választani kell!) Tömör zenei ábrázolása ez annak, hogy a „ki vagy te?” kérdésre a *tükörbe* kell nézni, s a kép, amelyet – képmutatás nélkül – látni fogunk, *döntéseink* eredményét mutatja meg. Majdnem minden szó különös zenei hangsúllyal van kiemelve: „a sátán hálójában vergődő harag gyermeke” (*ein Kind des Zorns in Satans Netze*) szinte énekelhetetlen, a 20. századi avantgárd szerzőket előlegező diszsonáns dallamot kap; a „sátán” egy helyen a hangszeres basszus-szólam *alá* kerül, felfedve igazi lakhelyét; „Krisztus hűtlen (hamis, képmutató) gyermekének” zenei tükörképét (*ein falscher, heuchlerischer Christ*) kígyómódra tekergő dallamhajlításokkal, majd hamiskás, ritmikailag elbizonytalanító, hosszú szinkópa-lánccal ábrázolja Bach: *Te ki vagy? Kérdezd bátran lelked, / Hogy képmutatás nélkül majd / Ha jó, ha rossz, ó, ember, halld / A rólad szóló ítéletet. / Te ki vagy? Csak a törvényt kérdezd, / S megmondja rólad, ki vagy te: / Kit a sátán majd dühében elveszt, / A Krisztus hűtlen gyermeke.*

4. Recitativo (alt): Az előző tétel zaklatottságát jótékonyan ellenpontozza e vonósok által kísért, bűnbánó énekbeszéd: *Én Istenem, megvallom bátran néked: / Mindedig tévesen ismertelek! / Ha Úrnak nevezlek, sőt Atyámnak is téged, / Elfordult mégis szívem tetőled. / Az életemmel hűtlen lettem hozzád, / S nem jóvoltodnak adod bizonyosságát / Azáltal, Jézusom, hogy hullatod / Szent véredet, így bűnöm elmosod? / S én, noha mindig hűséget ígértem, / Ó, nagyon fáj, de mégis bűnben életem. / E hűtlenség úgy bánt. / Uram, a bűnöst szánd! / Ó, segíts, legyenek állhatatos híved, / Ki irgalmadra hittel építhetek.*

5. Ária (alt): A szólóhegedű virtuóz futamaival kísért énekes – a megváltás kínjaira emlékeztetve – a büntől megszabadított ember hálóját szólaltatja meg: *Krisztus híve, arra gondold: / Téged ingyen, irgalomból / Keresztvízzel eljegyzett! / S kínok fáján mossa vére / Köntösödét hófehérre, / Mely sok bűnnel szennyezett. / Krisztustól nyert új ruhádon / Fehér selyem s vérszín bársony / A jel, hogy Urad Krisztus lett.*

6. Korál: (Eredeti szólamai elkallódtak.) Az előző tételket mintegy összefoglalva, korál-fohász csendíti ki a kompozíciót: *Add, hamar véget érzünk, / S kegyedből*

támassz fel; / Te öld meg régi énünk, / S áldj meg új lélekkel, / Míg élünk itt e földön, / Vágyunk teljesülni: / Eljussunk hozzád mind.

Göncz Zoltán

ÉLET ÉS ZENE

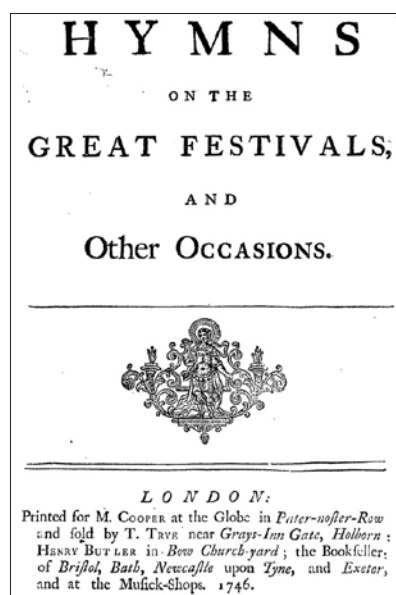
Elfeledett zenei múltunk: John Frederick Lampe

*„LÁMPÁm sötét, nem látjátok őt,
A titokban csak barátokra fénylőt.
Most izzon fel tündöklőn, mindenkit beragyogva!
Pompát szórjon és
Ejtsen ámulatba!”
Henry Carey*

1745 novemberében, London: két férfi találkozik. Az egyik: korának ismert, ünnepezt zeneszerzője, a másik: korának rendkívüli képességű lelkésze. A komponistára akkora hatással van a beszélgetés, hogy hitre tér. „Egy órát töltöttem Mr. Lampéval, aki évekig deista volt, mígnem – hála Istennek – jobb belátásra tért.” – írja lakonikusan John Wesley e találkozásról. A megtérés alkotói energiákat szabadít fel Lampében, kiválaszt 24 himnuszt Charles és Samuel Wesley költeményei közül, megzenésíti őket, majd a „Himnuszok nagy ünnepekre és más alkalmakra” gyűjteményt 1746-ban kiadja. A korabeli stílusnak megfelelően gazdagon díszített, continuo-kísérettel ellátott dallamok nagy meglepetést váltottak ki Wesley-ékből.

De ki is volt John Frederick Lampe?

1703-ban született, a németországi Brunswickban. A Helmstedti Egyetemen 1720-ban jogász diplomát szerez, Hamburgba költözik, majd 1725-től Londonban él, kezdetben alighanem – későbbi riválisának – Händel zenekarában fagottozik. Évekig csekély nyilvános figyelem övezi tevékenységét; erre utal szövegírójának, Henry Carey-nek – a mottóban olvasható – költeménye. Az ismeretlenségből 1733-at követően lép ki a nagy Hüvelyk Matyi – Az operák operája bemutatásával; a sikert számos további megrendelés követi (Auróra menyegzője, Cupido és Psziché). Leghíresebb (egyetlen teljes egészében fennmaradt) operája a Wantley sárkánya egészen 1782-ig színpadon marad. A műben meghatározó a komikum, a vaskos népi humor, a korabeli kiüresedett zenei klisék kifigurázása. E kritikus, ironikus nézőpont utolsó – 1745-ben bemutatott – operájában (Pyramus és Thisbe) is tetten érhető, ahol

egyenesen Händel manírjait teszi nevetségessé. John Frederick Lampe 1751-ben hunyt el, haláláról egyik himnuszában Charles Wesley is megemlékezett.

Annak ellenére, hogy a Wesley-testvérpár nagyra értékelte Lampe 1746-os himnuszgyűjteményét, e dallamok mára szinte teljesen feledésbe mentek. Ennek oka főképpen a zenei stílus megváltozása volt, s az is, hogy a barokkosan díszített, bonyolult ritmikájú dallamfolyondárok nehezen énekelhetők a gyülekezetben. Ám ahogy a 20. század végén a figyelem a barokk zenék korabeli, hiteles előadására irányult, érdemes nekünk is e méltatlanul elfeledett, ősmethodista dallamokból néhányat „leporolni” és a gyülekezeti repertoárba visszamenni. (Decemberi új énekünk a gyűjtemény legelső himnusza: „Atyánk, szívünk szárnyal / Father, our hearts we lift” honlapunkon meghallgatható: <http://www.wesley.hu/atyank-szivunk-szarnyal>)

Érdeklődésünk lámpájának fénye hulljon Lampe művészetére!

Göncz Zoltán

HÍRMOZAIK

Tagsági Nyílt Nap – Az alábbiakban közöljük Iványi Gábor levelét:

„Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.”
(Példabeszédek könyve)

Kedves Testvérünk, Felebarátunk!

Egyházunk 2013. október 1-jéig megszerezte a szükséges 10 ezer támogató tagsági nyilatkozatot (sőt, annál jóval többet) – melyet a kormány támasztott feltételül eredeti státuszunk visszaszerzéséhez. Örömmel tapasztaltuk meg a nagyon sokféle ember irántunk tanúsított jóindulatát, segítőkészségét – köztük az Önét is. (Sajnos e feltétel teljesítése nem jelenti azt, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség visszakapja egyházi státuszát, melytől jogtalanul fosztották meg. Barátaink, testvéreink megtisztelő figyelmére a jövőben is számítunk.)

A rövid határidő és az óriási feldolgozási munka miatt október első napjaiban egy közlemény kibocsátásával és a tömegkommunikáció csatornáin keresztül mondtunk köszönetet. Most kézzel foghatóbb módon szeretnénk hálaunkat kifejezni a felénk nyújtott baráti jobbjért.

Szeretnénk mihamarabb találkozni tagjainkkal ország-szerte. Örömmel tájékoztatjuk, hogy e rendezvénysorozat (melyre sok szeretettel várjuk) első állomása **2013. december 14-én 11 és 16 óra között Budapesten** lesz. **Helyszín: MET Központ, VIII. ker., Dankó u. 13. (új épület).** Az ünnep keretében megemlékezünk Fűtött Utca nevű intézményünk 10. és az (50 hajléktalan számára fenntartott) Oltalom Kórház fennállásának 20. évfordulójáról.

Kérjük, részvételi szándékát **december 6-ig (péntek)** jelezze vissza a levél végén található postai, telefonos vagy e-mail elérhetőségeinken. Várjuk ugyanakkor jelzését, hogy igényt tart-e az alábbiakra: a.) információ istentiszteleteinkről, lelkipozóiról, egyházeleti tevékenységünkről, b.) tájékoztatás oktatási-szociális-közéleti tevékenységünkről, c.) havilapunk, az Élet és Világosság megrendelése d.) hogyan támogathat bennünket? e.) egyéb.

A részletes programról folyamatosan frissülő információt honlapunkon és Facebook oldalunkon találhat. Postai cím: 1086 Budapest, Dankó u. 11-13.

Telefon: (06-20) 986-70-16, (06-1) 210-54-00/133-as vagy 262-es mellék Tel./Fax: (06-1) 577-05-14
E-mail: info@metegyhaz.hu Honlap: www.metegyhaz.hu
[facebook.com/magyarorszagi.evangeliumitestverkozosseg](https://www.facebook.com/magyarorszagi.evangeliumitestverkozosseg)
Számalszám: OTP Bank Nyrt. 11708001-20520380

Kérjük, amennyiben lehetséges, a jövőbeli könnyebb kapcsolattartás érdekében adja meg e-mail elérhetőségét.

Hanuka, majd karácsony közeledtével békességes készüldést és (ha találkozunk addig, ha nem) áldott, szép Ünnepeket kívánok kollégáink és az általunk segítették nevében is!

Barátsággal,
Budapest, 2013. november 25.

Könyvégetésre válaszul

Versei felolvasásával emlékeztek Radnóti Miklósrá színészek, művészek és járókelők a Nagymező utcában. A szervezők szerint a köztéri felolvasást a költő halálának évfordulóján túl az elmúlt hetek eseményei is aktuálissá tették. Az eseményen Iványi Gábor, egyházunk elnöke is részt vett.

„Meggyőződésünk, hogy nekünk, hívő embereknek minden rászorulóban a Megváltót kell látnunk...”

Tíz esztendő a „Fűtött utca”

Kerek tíz esztendő telt el azóta, hogy a 2003 nyarán megvásárolt VIII. kerület, Dankó u.15 szám alatti ingatlan – jelentős átalakítás után – lehetővé tette, hogy az Oltalom Karitatív Egyesület tovább bővítsen meglévő férőhelyei számát, új intézményeket megnyitva a rászorulóknak előtt. A tíz esztendővel ezelőtt, 2013. december 13-án megnyílt „Fűtött Utca” elnevezésű éjjeli menedékhely és nappali melegedő télen krízis férőhelyekkel, egész évben folyamatos működésével egészíti ki a hajléktalan személyek érdekében működő többi szociális és egészségügyi szolgáltatást. Az átmeneti szállókról kiszoruló, az éjjeli menedékhelyeket rendszeren nem látogató, döntően az utcán, közterületeken élő hajléktalan emberek részére életmentő szolgáltatásokat biztosító, azonnali igénybevitelre lehetőséget adó menedékhely. A szálláshely és a nappali melegedő feladata: a hajléktalan személyek részére krízishelyzetben azonnali segítségnyújtás. A szinte

egész napos nyitva tartás mellett, nyitottan, közvetlenül bármikor lehetőséget biztosít a szolgáltatások igénybevételére, illetve napközben nappali melegedőként a jogszabályban előírt tisztálkodási, ételmelegítési és nappali pihenési funkció biztosítására.

Kétszólam

A békásmegyeri evangélikus templomban Balla Deme- ter és Mandur László több rétegű fotói állítottak emléket Donáth Ferencnek. A szakrális térben a drámai hatású fotográfiák új értelmet nyertek, melyekhez Varnus Xa- vér orgonajátéka adott rendkívüli többletet. Ez után az egyházközség agapén látta vendégül az érdeklődőket. A falakra kerülő 22 alkotás és a katalógus bevételét a fotográfusok a Véka és Korsó Alapítványnak aján- lották fel, mely az Iványi Gábor lelkész által alapított, szegény sorsú gyermekek javát szolgáló Wesley János Óvodának juttatja el azt.

Koncert Galileában

Az EMMAUSI TANÍTVÁNYOK zenekar ad koncertet 2013. december 15-én vasárnap du. 4 órától a Galilea Háztemplomban Kisvárdán. Mindenkit szeretettel vá- runk! Reméljük, a zenéjük által Jézus is hozzánk sze- gödik, mint egykor, és mi pedig felismerjük majd Őt!

Közlemény

Sajnálattal értesültünk róla, hogy szélhámos gyűjt adományt (főleg pénzt) egyházunk és karitatív szer- vezeteink nevében. Kijelentjük, hogy a MET soha nem házal! Az illető neve lehet akár fiktív. Kérjük, mindig győződjene meg róla, hogy munkatársunk jár Önöknél! Kétely esetén hívják a (06-1) 577-05-15-ös telefonszámot.

Az ügyben rendőrségi eljárást kezdeményezünk. Kér- jük, ha hasonlót észlelnek, jelezzék felénk vagy a ható- ság felé. Segítségüket köszönjük!

Iványi Gábor elnök

Kedves Barátaink, Ismerőseink!

Karácsonykor a Rádió 88 és partnerei tíz szegedi álta- lános iskolát fognak megajándékozni játékokkal, édes- séggel, tisztítószerekkel, műszaki cikkekkel. A kará- csonyi meglepetéseket a Decathlon, a Grimm Könyv- kiadó, az Auchan, a Fűvészkert és a TUTI Nagykeres- kedés állította össze és ajánlotta fel, melyet az iskolák karácsonyi ünnepségén fognak átadni.

A Rádió 88 munkatársai december 6-án, pénteken 12 óráig, SMS-ben (30/303-0188) vagy e-mailben (kara- csony@radio88.hu) várják azoknak az iskoláknak a

nevét, akit a leginkább érdemesnek tartanak a megaján- dékozásra. A csomagokat azok az iskolák kapják, ame- lyek a legtöbb ajánlást gyűjtik össze. A részletes leírás itt érhető el: [http://www.radio88.hu/szegedi_ altalanos_ iskolak_karacsonya](http://www.radio88.hu/szegedi_altalanos_iskolak_karacsonya) Kérjük, szavazatok/szavazzanak ránk, ezzel is hozzásegítve iskolánkat egy szép és ma- radandó karácsonyhoz. Köszönettel, a Wesley János Óvoda, Általános Iskola és Középiskola (6729 Szeged, Zentai u. 31.) tanulói és munkatársai

Megbékélés Háza Hangversenysorozat – Az Eötvös Jubileumi Kórus karácsonyi hangversenye

Közreműködik: Nagy László Adrián (orgona, zongora), Vezényel: Balassa Ildikó

Program: VIADANA: Exultate justi; MOZART: Ave verum corpus, K. 618; BRITTEN: Ceremony of Carols: This little Babe / Balulalow; KODÁLY: Adventi ének; Népek Karácsonya (dallam-kavalkád – Riederauer Richárd feldolgozásában). Időpont: 2013. december 16. hétfő, 19 óra Helyszín: Megbékélés Háza Templom, Buda- pest-Békásmegyer, Újmegyeri tér.

Ovis karácsony

Szeretnénk, ha ovisaink idén karácsonykor ismét aján- dékot vihetnének haza Elsősorban nem foglalkoztató- csoportos játékok gyűjtése lenne a cél (bár azoknak is nagyon örülünk!), hanem egyéni, egyedi ajándékoké (babák, autók, plüssök, mesekönyvek, kifestők, stb.). 350 ovisnak összesen a következő településeken: Gyüre, Gemze, Gulács, Tiszaszentmárton, Nagykinizs, Her- nádszentandrás, Felsődobsza. A gyerekek boldogságát tovább fokozná, ha édesség is jutna a fa alá. A gyűjtés december 18-ig tart, Budapesten is megoldható. *Bővebb információ: (06-46) 420-083 (Iklódy Lászlóné, Angéla)*

Adományozás

Hálás köszönet az adományokért! Ha munkánkat, mű- ködésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csek- ken, vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: metegyhaz@wjlf.hu. Bankszámla- számunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közle- ménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amen- nyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folya- matosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

Egyperces áhítat minden napra

December 1., Advent 1. vasárnapja

„...*Ha megemlékezel rólam... és fűmagzatot adsz, ...én őt egész életére az Úrnak ajánlom.*” (1Sámuel 1,11)

Anna az igazi anyák örök sóvárgásával vágyott arra, hogy gyermeke legyen. De nem csak az ösztönei mozgatták, hanem magasztos terve volt: azt akarta, hogy fia Istennek szenteltesse egész életében. Nem egyéni karrierjére vágyott, nem gondtalan jövőjéért szorongott: büszke akart lenni a fiára, aki abban a sötét és Istentől elfordult korban majd keresni fogja az Örökkévaló igazságát és aszerint is akar élni.

December 2. hétfő

„*Ímé az Úrnak öröksége, a fiai, az anyaméh gyümölcse jutalom.*” (Zsoltárok 127,3)

Bármit elér vagy birtokol az ember, azzal tennivalói, sőt, gondjai is vannak. Nem kivételek ez alól a gyermekek sem. Mégis boldog az a szülő, aki Isten örökségét és jutalmát látja a kiváltságban, hogy egy új életnek nyílt lehetősége rajta keresztül ezen a világon megjelenni.

December 3. kedd

„...*fájdalommal szülsz magzatokat...*” (1Mózes 3,16)

A gyermekszülés áldozat is. Az anya halálos kockázatot vállal, amikor a gyermekvállalás mellett dönt. A többség azonban úgy érzi, hogy megéri, még ha a szülés ilyen fájdalmas is. Hogy anyává lenni nemcsak öröm, ez a bűnbeesés következménye. Anyává lenni mégsem bűnhődés, hanem megtiszteltetés és dicsőség.

December 4. szerda

„...*embert öltem, mert megsebzett, ifjat öltem, mert megütött.*” (1Mózes 4,23)

Lámekh feleségei előtt elmondott kérdése akár a családi erőszak örök szomorú tényére hívhatja fel a figyelmünket. Lehet jelen időben is fordítani a mondatot úgy, ahogy ezt a Biblia újabb kiadása is tartalmazza: „*embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt*”. Bizony, milyen sok kiskorú szenved a családi erőszakos apját, aki nem az ő józan felnőtté érésén fáradozik, hanem saját öndicsőítésével van folyamatosan elfoglalva.

December 5. csütörtök

„...*leült...mint egy nyíllövésnyi távolságra, mert azt mondta: ne lássam, mikor a gyermek meghal...és föl-emelte a szavát és sirt.*” (1Mózes 21,16)

Sok gyereknek az őstörténetektől fogva meg kell szenvednie a szülei konfliktusát. Mai szóval itt Ábrahám és

Hágár „válásáról” van szó, és ennek következtében a gyermek Izmaélnak is mennie kell anyjával együtt. A „kereső nélkül maradt” család nélkülöz és kiszolgáltatott, pedig Ábrahám a hit embere. Milyen sok időnek kellett eltelnie addig, míg a gyermekek családon belüli védelme – legalábbis papíron – végre megfogalmazódhatott!

December 6. péntek

„...*nem mondtam e nektek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok rám, és ímé vérét is keresik rajtunk.*” (1Mózes 42,22)

Józsefet előbb meg akarják ölni, aztán „irgalomból” csak rabszolgának adják el irigy és gyűlölködő fivérei Egyiptomba. Sok év telt el azóta. Azt sem tudják, hogy életben maradt-e öccsük. Az éhínség idején gabonáért mennek a szomszéd országba, s ott az ismeretlen alkirály nagyon keményen fogadja őket, mintha tudná a nagy családi titkot. Rúben, az elsőszülött kicsit később radikalizálódik – talán felléphetett volna hajdan erélyesebben, hogy megmentse Józsefet a haláltól és a szegénytől. Ha valóban szívből vállalta volna a felelősséget, talán csatlakoznak hozzá jobb érzésű testvérei. Így azonban újból az a látszat, hogy el akarja háritani magától a következményeket. Mennyi szégyen és bánat megelőzhető lenne bátor kiállással!

December 7. szombat

„*Amaz angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljük az én nevemet...*” (1Mózes 48,16)

Az élettől búcsúzó Jákob számára Isten egy nagy ajándékot tartogatott: újra találkozhatott halottnak hitt fiával, sőt, láthatta unokáit, Efraimot és Manassét. A fiúk idegen földön születtek, nem zsidó anyától, Izrael azonban nem is unokáiként, hanem fiaival egyenrangú utódokként „fogadja örökbe” őket. Senki nem lehet közülünk idegen; bárhová vetette a sors, bármennyi nehezen feldolgozható és szomorú emlék épít falat közénk. Egy nép vagyunk, Isten gyermekei mind.

December 8., Advent 2. vasárnapja

„...*a ládácskát...kinyitotta és látta a gyermeket: ...ímé, egy síró fiú...és könyörült rajta és mondta: a héberek gyermekei közül való ez.*” (2Mózes 2,6)

Mózes életében születésétől kezdve nagy szerepet játszanak a nők. A korabeli bábák bátorsága tette lehetővé, hogy egyáltalán megszülethessen. Szülei (különösen

édesanyja) bátrak voltak, és „hit által” szembeszegültek Egyiptom embertelen urának parancsaival. Mózes nővére vigyázott a kislányra és ügyes ötletével elérte, hogy a vérszerinti anya szoptathassa és nevelhesse fel kis öccsét, amikor a Fáraó leánya megtalálta, akinek hívó és bátor döntése biztosította emberileg Mózes jövőjét. Még nevet sem az édesapa adott a kisfiúnak, hanem a nagyvonalú hercegisasszony. Isten áldja meg azokat a nagyszívű nőket, akik anyjukká lesznek a történelem viszontagságainak kitett, alkalmilag elárvult gyerekeknek.

December 9. hétfő

„...a kicsinyek...hallják és tanulják meg, hogy az Urat kell félni.” (5Mózes 31,13)

A törvényt nemcsak a felnőtt férfiak ismerhették meg, hanem ki kellett hirdetni azt az egész népnek, mindkét nemnek, valamint a szolgáknak és szabadoknak egyaránt. Ám a gyermekeknek is idejekorán meg kellett tanulniuk az Ur félelmét. A tanulás képessége bennük van, ez azonban nem helyettesíti a szorgos munkát és a tanítók felelősségét, akiknek minden eszközzel el kell érniük, hogy a felismerhető, fölöttünk álló igazság, Isten törvénye meggyőződésükké legyen.

December 10. kedd

„...ti atyák ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.” (Kolossé 3,21)

Vannak családfők, akik félreértik kivételes pozíciójukat. Erőfölényükkel visszaélve mindent megengednek maguknak, és képesek megaláznia a gyermekeiket. Talán egy életre tönkretelhetik ezzel utódaik önbizalmát. Aki szereti fiait, a bátorítás és a szeretet eszközével nevelje őket!

December 11. szerda

„Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Lukács 18,17)

Jézus a gyerekek ösbizalmára és a jó iránti fogékonyságára céloz, amikor kételyektől gyötört, olykor megrestült szívű tanítványait a szoros kapu felé noszogatja. Nem kényszeríthető ki az üdvösség, és az ajtó nem nyílik meg hatalmi szóra vagy megvesztegetésre. Aki azonban gyermekként nyitott Isten szeretete iránt, és teljes szívből képes elfogadni azt, az előtt nincs akadály.

December 12. csütörtök

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket...” (Márk 10,14)

A tanítványok majdnem megakadályozták a szülőket abban, hogy gyermekeiket Jézusnak bemutatthassák. A kevés bibliai hely egyike ez, ahol Jézus haragjáról is értesülhetünk, ugyanis lehet-e nagyobb tévedés annál, mintha valaki (esetleg vallási szervilizmusból) útját akarja állni a tapasztalatlan gyermekek és az Üdvözítő kapcsolatfelvételének?

December 13. péntek

„Tiszteld atyádat és anyádat...” (2Mózes 20,12)

A tíz legalapvetőbb ige egyike ez. Nem is a szülők szeretetére int a rendelkező Isten, hanem a nagyon is számon kérhető és világosan meghatározható tiszteletre. A tiszteletben több a korrektség, engedelmesség és a felelősségvállalás, mint az érzelmileg gazdagabb szeretetben – ám ez utóbbi az említett megfontolások nélkül bizony nagyon hamar kihűlhet, önzéssé és gyűlöletté változhat.

December 14. szombat

„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti születeknek mindenkiben.” (Kolossé 3,20)

Az ideális esetet feltételezve csak ilyen magatartással fejlődhet egészséges felnőtté egy gyermek. Megtanulja szüleitől az önmagával szembeni igényességet, szép és igaz szavakat, a döntések bátorságát, a másik tiszteletét, a jó és rossz közötti különbségtétel érzékenységét, a hűséget, a szorgalmas munka értelmét. Aki mindennel dacol, az felnőttként is örök ellenálló lesz; valóban nem fogja tudni, mikor értelmes és fontos ez, és mikor eszköz a jó kibontakozásának megakadályozására. Boldog az a gyermek, aki jól indul neki az életnek!

December 15., Advent 3. vasárnapja

„Akiket Isten lelke vezérel, azok Istennek fiai.” (Róma 8,14)

A földi értelemben vett születésben jó apának is lehetnek rossz gyermekei, akikről magatartásuktól függetlenül a szülőnek gondoskodni kell. Ilyen értelemben Isten is atyja minden teremtményének. De az Ő igazi fiai azok, akik hallgatnak rá, és az Ő értékrendjét követik.

December 16. hétfő

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk.” (1János 3,1)

A fiú lényegesen több, mint a teremtmény. A Mindenható akarata volt az, hogy aki a Benne való hit és a Neki való engedelmesség által több akar lenni pusztá alkotói remekműnél, az az Ő fia lehessen. Vannak közöttünk olyanok, akik nem ismerik földi szüleiket, vagy éppenséggel szeretnék elfelejteni őket. Micsoda kiváltság, hogy ők is Isten fiai lehetnek!

December 17. kedd

„...higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek.” (János 12,36)

Az evangéliumok születése idején a kor irodalmában kedvelt fordulat volt a „világosság fiai – sötétség fiai” ellentétpár. A világosság fiai felismerhetők cselekedeteik egyenességéről, gondolataik és szándékaik átláthatóságáról. Ne félj világosság fiává lenni! Hidd el, nem válsz így sem védtelenné, sem kiszolgáltatottá!

December 18. szerda

„Mindnyájan Isten fiai vagytok, a Krisztus Jézusban való hit által.” (Galácia 3,26)

A galáciai tartomány lakói eredetileg pogányok voltak, ami zavarta és kisebbségi érzéssel töltötte el őket. Pál bátorítása, hogy nem valamely vallás felvétele tesz embereket másokkal egyenrangúvá. Isten ígérete és a Jézus Krisztusban megnyitott út hozza el a távolról érkezettek számára az örökösök dicsőséges pozícióját.

December 19. csütörtök

„Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak.” (Máté 5,9)

A zavaros emberi képzelet azt feltételezi, hogy minél nagyobb egy úr hatalma, annál félelmetesebb és megsemmisítőbb is. Isten azonban nem a fenyegetésben, a megfélemlítésben nagy (bár jó lenne, ha megtanulnánk félni az Ő megkérdőjelezhetetlen felségét), hanem a valódi béke megteremtésében. Ha mi is ezen fáradozunk, akkor fogunk Rá hasonlítani igazán.

December 20. péntek

„...eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által.” (Efézus 1,5)

Az örökbefogadás teológiai fogalom is, és lelki értelme van. Természetesen minden itt lévőnek van földi apja is, de az újonnan született ember azzal büszkélkedhet, hogy közvetlen szál fűzi a teremtő és megváltó Istenhez, mennyei Atyjához. Isten elfogadott és a magáénak ismer el engem!

December 21. szombat

„...a gyermek Sámuel szolgált az Úrnak...” (1Sámuel 3,1;2,18)

Az egyszerű közlés bőségesebb üzenetet takar. Sámuel az Úrnak szolgált, Éli betöltötte a főpap tisztét, fiai pedig kihasználták foglalkozásuk előnyeit és visszaéltek helyzetükkel. Ebben az időben, ezen a fontos helyen egyvalaki volt, aki az Urat követte: egy gyermek. Vannak idők, amikor a felelősség hordozói alkalmatlanok, az Úr pedig egyedül a gyermekeken keresztül szólíthatja meg a világot.

December 22., Advent 4. vasárnapja

„... elsőszülött fiam az Izrael.” (2Mózes 4,22)

A fáraónak kell hallania Mózes szájából ezeket a szavakat. Pedig ő azt képzelte magáról, hogy isteni kompetenciával rendelkezik – vagy legalábbis Istent helyettesítheti, mint elsőszülött. Megdöbbenve és felháborodottan kell szembesülnie az üzenettel, hogy az általa semminek, elpusztítandó rabszolgának tekintett népcsoport az egyetlen és minden hatalmat birtokló Istennek elsőszülötte. Ma is így tekintünk Izraelre, mint az Úr elsőszülött népére... Ezért nem vállalunk közösséget azokkal, akik bántják, gyalázzák Isten választott népét.

December 23. hétfő

„Az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávidnak fia ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” (Máté 1,20-21)

A szülőket már a gyermek születése előtt foglalkoztatja, hogy vajon a kis jövevény milyen természetet örököl, mi lesz belőle. Aggodalmaskodásunk nagyon emberi, noha minden újszülöttben láthatnánk jóakarató mennyei Atyánk szabadító üzenetét, és annak valószínűségét, hogy valamennyi megfogant élet a Szentlélek ígérete is.

December 24. kedd, Szenteste

„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjétek, mivel hogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (1Péter 2,2-3)

Minden újszülött tapasztalatok nélkül jön a világra. Sok más mellett az ízeket is meg kell ismertetni vele. Egyetlen dolog ismerős és elfogadható azonban a számára mindjárt a születése utáni napokban (és egy ideig nem szívesen fogad el mást), ez pedig az anyatej. Abból is az édesanyja által táplálkozik, aki születése előtt már magzati állapotában védelme és alapvető életfeltétele volt. Nem kell meggyőzni őt a táplálék fontosságáról, az íz harmóniájáról. Ez az életvágy születése pillanatától kezdve megfelelő forráshoz köti. Az apostol intelme mintha abból indulna ki: képtelen elgondolás, hogy valaki előbb kapjon rá idegen ízekre, mint az anyatejre. Itt az élet alapja, az anyatej az Isten Igéje, amin keresztül az örök életre táplál bennünket.

December 25. szerda, Karácsony első napja

„...ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim...és lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak.” (2Mózes 19,5-6)

Isten kiválasztotta Izraelt elsőszülöttjének. Ez azonban együttműködést feltételez. Azt a viszonzást, amellyel a kiválasztott „gyermek” hasonlítani akar apjára. Isten gyermeke szeretnél lenni? Vedd komolyan szavát, és tartsd meg a szövetséget!

December 26. csütörtök, Karácsony második napja

„...és mivel szerette a te atyáidat...kiválasztotta az ő magvaikat is.” (5Mózes 4,37)

Isten hűséges. Nem csupán egy-egy ember életében gondolkodik, hanem az utódokban is gyönyörködni akar. Az az üzenete a testi és lelki leszármazottaknak, hogy Ő ugyanazzal a jóindulattal és büszkeséggel akar rájuk tekinteni, mint a hithősökre. A kicsik is hithősök lehetnek.

December 27. péntek

„...így imádkozzatok: *Mi Atyánk...*” (Máté 6,9)

Meg kell tanulnunk, hogy nemcsak mi vagyunk Isten gyermekei. A naponként mondott ima arra int, hogy szomszédunk, versenytársunk, sőt, ellenségünk is joggal tekinthet úgy a Mindenhatóra, mint mennyei Atyjára. Bárcsak jó testvérei lennénk egymásnak!

December 28. szombat

„Legyetek...tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5,48)

A gyerek tökéletesnek látja az apját. Meggyőződése, hogy mindenkinél erősebb, bölcsebb. Hasonlítani akar rá, Ő az eszményképe. Isten is arra vágyik, hogy ne elégedjünk meg csekélyebb példaképpel. Ha Ő minden teremtményéhez jó és igazságos, kövessük Őt ebben. Ez a tökéletesség számunkra elérhető magassága.

December 29. vasárnap

„...szeressétek ellenségeiteket és jól tegyetek és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltevő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.” (Lukács 6,35-36)

A fejlődés egészséges útja, ha az alapvető viselkedésformákat és az értékítéletet a gyermek a szüleitől tanulja meg. Bizony nagy az ő felelősségük. Aki számára

önmaga a minta, vagy akit az önző világ nevel, az soha nem fog az Örökkévalóra hasonlítani. Nem is fog vágni társaságára a vigasztalásra váró emberi közösség. Ne félj attól, hogy kihasználnak vagy becsapnak! Ha az Urat követed, kár nem érhet – majd Ő kárpótol téged.

December 30. hétfő

„Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek.” (Róma 8,17)

Az utódok joggal számíthatnak arra, hogy a szülő által megteremtett vagyont egyszer őket szolgálja majd. Mindenkit megelőzve nekik van ehhez jussuk. Boldog az, aki a végtelen hatalmú és gazdagságú Istent tudhatja Atyjának és tőle kaphat isteni léptékű örökséget!

December 31. kedd, Szilveszter

„Aki győz, örökségül nyer mindent, és annak Istene lesz, és az fiam lesz nékem.” (Jelenések Könyve 21,7)

A világ nem kíméli az Isten útját járó hívő embert. Sok bántást, sértést, hátrányt kellett elviselnünk a mögöttünk lévő útszakaszon. De nem adtuk fel! Nem földi diadalra vágyunk, győzelmünk Isten diadalával köt össze minket: győzelem önmagunk felett, a szeretet győzelme a gyűlölet felett, a bátorság győzelme a gyengébbek érdekében – hiszen Atyánk győztesnek hívott el bennünket. Igen, az Ő fiai vagyunk!

- ig

HAVI ISTENTISZTELETI REND

2013 – Polgárok Európai Éve

„Isten közelsége oly igen jó nékem.” Zsoltárok 73,28a

2013. DECEMBER

December hónap igéje: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.” János 1,4

Istentiszteletek		Bibliaórák	
	<i>Igehely</i>	<i>A világosság győzelme a sötétség felett</i>	
December 1. Advent 1. vasárnapja	Hóseás 14,2-3. 5-10 Máté 21,1-9	Első hét	„Legyen világosság!” 1Mózes 1,3-5
December 8. Advent 2. vasárnapja	Malakiás 3,13-19 Lukács 21,25-36	Második hét	„Én vagyok a világ világossága...” János 8,12
December 15. Advent 3. vasárnapja	Ézsaiás 51,1-6 Máté 11,2-10	Harmadik hét	„Ti vagytok a világ világossága...” Máté 5,14-16
December 22. Advent 4. vasárnapja	Ézsaiás 46,8-13a János 1,19-28		
December 24. Szenteste	Malakiás 3,20a Máté 1,20b-23		
December 25. Karácsony ünnepe	János 1,1-13 Títusz 2,11-14		
December 29. Karácsony utáni vasárnap	János 3,16 Galata 4,1-7		
December 31. Óé este	János 12,35-36 2Timóteus 4,1-8		

*A címek pusztán értelmezési javaslatok!

KALENDÁRIUM

(Folytatás a 2. oldalról)

Krisztus Urunk első mártírjai, Heródes király gyilkos indulatainak áldozatai a „betlehemi aprószentek” lettek. Betlehem bár kicsiny és jelentéktelen hely volt, Isten akaratóból lett a kereszténység különleges helyszíne.

December 29. – Dávid király emléknapja

„És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e férfit a Saul idejében vén ember vala, emberek közt korban előhaladt.” (1Sámuel 17,12)

Az efratai Betlehem szülöttjéről, Izrael legnagyobb történelmi királyáról, Dávidról régi, egyházi hagyomány szerint emlékeznek meg e napon. Dávid megerősítette országát, összefogta népét. A zsidóság szerint a Messiás Dávid leszármazottja lesz, a keresztények pedig őhöz vezetnek vissza Jézus családfáját Józsefen és Márián keresztül.

December 31. – Óév este

„Könyörülő és irgalmas az Úr; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.” (Zsoltárok 103,8)

Békés, boldog új esztendőt kívánunk minden kedves Testvérünknek és Olvasónknak!

Összeállította: KZ

ÍGY ÍRUNK MI

Előítélet

Minden autó elment, kitolathatok. Nem is árt, mert igyekezni kell, hogy a reggeli forgalomban vidéki iskolába elérjek még, „becsengő” előtt.

Tolatás után indulok, közel az útpadkához, amikor is kerékpárosok érnek oda, a visszapillantó tükrök holt teréből előbukkanva – közém és a szegély közé szorulnak. Rémülten korrigálok, nincs nagy vész, de azért behúszom egy kicsit a nyakamat, főleg (előítélet, jelen!), amikor meglátom, hogy sportos cigánygyerek emeli a kezét és valamit kiabál is.

„Megtanulhatnád, hogy nem szabad az autó mellé menned” – gondolom magamban, felkészülve a szidalomra. Egyszerre hallom, mit kiabál: „Jó reggelt, Laci bátyám!” Most ismerem csak fel a megkereszteltemet, a hejcei táborozómat, az unokát, akinek nagymamája leukémiától gyötörtén is gyalog jött fel az istentiszteletre, magával hozva az unokáit is. Köztük őt, aki most már huszoneves, és „négernek” becézik. Nem véletlenül. Gondoltam megírom ezt nektek a karácsonyi számba, mert a nagyobb és szebb kapcsolat hónapja a december. Hozzon nekünk békességet a csúcsforgalom idején!

Iklódy László lelkész, Kisvárdra

A MET és intézményei decemberi évfordulói:

- **25 esztendővel** ezelőtt ebben a hónapban jelent meg az Élet és Világosság első száma.

- **21 esztendővel** ezelőtt, 1992 decemberében: megnyílik a hajléktalanokat befogadó, ötven személy ellátására alkalmas Oltalom menhely a Dankó utcában.

- **10 esztendővel** ezelőtt, 2003. december 13-án: Wesley János születésének 300. évfordulója jegyében a MET kiadja a Wesley János 53 prédikációját tartalmazó gyűjteményt. Ugyanezen a napon kerül megnyitásra a Fűtött Utca.

- **10 esztendővel** ezelőtt, 2003. december 24-én: Mádl Ferenc, a Magyar Köztársaság elnöke meglátogatja a frissen megnyitott hajléktalanszállót.

- **5 esztendővel** ezelőtt, 2008 decemberében: a szlovák-magyar megbékélés jegyében szlovák nyelvű istentiszteletet tart Gulácsiné Fabulya Hilda evangélikus lelkész Békásmegyeren.

Ranschburg Jenő

IDŐ vers

*Holnap hatéves nagyfiú leszek!
De mit jelent a „holnap”, nem tudom,
mert reggel, hogyha újra felkelek,
a mába fut megint a holnapom.*

*Holnap ma lesz, s ma volt a tegnap is,
tegnap nem lesz, s holnap nem volt soha
a ma a mából csak a mába visz,
elindul este-reggel ér oda.*

*A mai-mában élni kell nekem,
a többi bennem él, ha otthagynom:
a tegnap-mára jól emlékezem,
a holnap-mára vágyom már nagyon.*

*Ranschburg Jenő Gyerekségek című
verseskötetéből.*

ANNO

Apróságok Wesley életéből

1. Cooke Zsófia, a legelső vasárnapi iskolai tanítónő.

Cooke Zsófia, egy igen tehetséges fiatal leány, már kora ifjúságában Wesley barátságát élvezhette. Két évig volt a házában és iparkodott szavaiból és tanácsaiból a legjobb tanulságot meríteni. Így még évek múlva is emlékezett a reggeli köszöntésére, amellyel barátságosan üdvözölni szokot: „Zsófia, éljél ma.”

Ez a jelentőségteljes reggeli üdvözlés később nevezetesen abban teljesült be, hogy ő társalapítója lett a Raikes által megkezdett vasárnapi iskolának. Gloucesterben született, Raikes Róbert szülőhelyén és őt igen jól ismerte.

Raikes egy napon egy csoport rongyos, elhanyagolt gyermeket látott az utcán és így szólt Zsófiához: „Mit tegyünk ezekért az elhanyagolt gyermekekért?” Ő így felelt: „Tanítsuk őket olvasni és vigyük őket magunkkal a templomba.” Így hozták Raikes úr és Cooke kisasszony az első vasárnapi iskolásokat a templomba. Amikor e kevés reménységre jogosító csoport gyerekek az utcán végig haladtak, az emberek kinevették őket.

Raikes úr vasárnapi iskoláját Cooke kisasszonnyal 1784-ben kezdte meg és a következő évben Wesley az ő lapjában jelentést közöl róla. Egyúttal, az ő gyülekezetét is buzdította, hogy mindenfelé utánozzák e nemes példát és így lett azóta a vasárnapi iskola a keresztény egyház egyik legfontosabb és legáldásosabb munkaága.

A nemes leány később felesége lett tiszteletes Bradburn Sámuelnek, aki a metodista prédikátorok egyik leghir-

nevesebbike volt. Hetvenötödik életévében halt meg diadalmaskodó hitben.

(Forrás: *Békeharang*, VI. évfolyam, 12. szám – Budapest, 1915. június hó 15.)

2. A gyermekek iránti szeretete.

Wesley egy vasárnapi napon a Rathby-i templomban prédikált. Amikor a szószékre vezető lépcsőn lefelé jött, egy gyermek ült a legalsó lépcsőjén. Ahelyett, hogy neheztelt volna ezért, felvette a gyermeket, megcsókolta és visszatette ugyanarra a helyre.

Ugyanezt cselekedte amikor Dublinban prédikált. Hallgatói között volt egy katolikus ember, névszerint Joyce Mátyás, aki egyik volt az istentelenek istenteleneinek. Bár Wesley prédikációjából semmit sem értett meg, mégis mélyen meg volt hatva attól, amit látott. „Fehér haja és tiszteletreméltó megjelenése” mondotta ő, „meghatott engem és megnyerte egész hajlandóságomat. Ami azonban őt előttem kedvessé tette az az ő szívéssége a gyermekek iránt volt; mert amint a szószékre vezető lépcsőkön lejött, felvett egy gyermeket, aki a lépcsőn ült és megcsókolta azt.” A szeretet eme megnyilatkozása a kisdetek iránt, meglágyította ennek az embernek a szívét, aki később megtért és belépett az utazó prédikatori szolgálatba. Sikerdús élet után meghalt diadalmaskodó hitben.

(Forrás: *Békeharang*, V. évfolyam, 23. szám – Budapest, 1914. december hó 1.)

A szövegben szándékosan hagytuk meg az eredeti írásmódot. A Szerk.

A gyermek olyan, mint a tükör. A szeretetet nem kezdeményezi, de visszatükrözi. Ha szeretetet kap, viszonzza azt, de ha nem kap szeretetet, nincs mit visszatükröznie.

Ross Campbell

A gyermek: ámulat és hűség. Egyszerű csodálkozás és szigorú egyszerűség. Minden titok ablaka a gyermek. Minden titok, amit a kezdet önmagában őriz, amit a kezdet önmagából kibontott.

Juhász Ferenc

A „felnöttek” általában lehetetlenül gazdálkodnak az idővel. Örökös várakozásban élnek, múlt és jövő szakadékában. Egyre várnak valamit (hol ezt, hol azt), mígnem elérkezik haláluk órája. Nem így a gyerekek. Ők egy szabad órába, egy délutánba, egyetlen percükbe is életük egészét ömlesztik bele, ahogy csak a nagyon gazdagok tudnak és mernek költekezni.

(...) Míg a gyermekkort kinőjük, e lelki gyermekséget halálig megőrizhetjük.

Pilinszky János

AJÁNLO

KÖNYV

Eric-Emmanuel Schmitt: Noé gyermeke

(Ford.: Gulyás Adrienn, Európa Könyvkiadó, 2007)

„Tízévesen olyan gyerekek közé tartoztam, akikre minden vasárnap alkudni lehetett. Nem igazi vásár volt: fölvonultattak bennünket egy emelvényen, hátha kelünk valakinek. A közönség soraiban voltak örökbe fogadni vágyó párok, de ott lehettek akár a háború után végre-valahára hazatért szüleink is. Minden vasárnap reménykedve léptem föl a deszkaépítményre: bárcsak fölismerne vagy kiválasztana magának valaki.

Minden vasárnap tíz lépés erejéig megmutattam magam a Sárga Villa tornácán, ezen a tíz lépésen múlt, hogy családot szerezzek magamnak, és ne legyek többé árva.”

Így kezdi történetét Joseph, akit kisgyerekként kor- és sorstársaival együtt, egy Sárga Villának nevezett egyházi diákokthonban bújtat egy pap, Pons atya.

FILM

Egyiptom hercege (The Prince of Egypt)

Amerikai családi animációs film, 1998

Rendező: Brenda Chapman, Steve Hickner, Simone Wells

Volt egyszer két testvér: Mózes és Ramszesz. Az egyik királyi családba született, a másikat befogadták, csak kevesen ismerték a múltját. Együtt nőttek fel, jó barátok voltak, egészséges versengés, de komoly kötelék volt közöttük. Ám az igazság elválasztotta őket: az egyikük a Föld leg-hatalmasabb birodalmának uralkodója lett, a másik népének Isten által választott vezére. Utolsó összecsapásuk örökre megváltoztatta mindkettejük életét, és a világot. Mózes története, Mózes második könyvének első 15 része alapján.

– KKS

**Kosztolányi Dezső:
Negyven pillanatkép (részlet)
20. Gyerekkor**

Jaj, a gyerekkor mily tündéri kor volt:
egy ködbe olvadt álom és való,
ha hullt a hó az égből, porcukor volt,
s a porcukor az abroszon a hó.

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Jézus és a karácsony gyermeki örömet hoznak nekünk, a gyerekek által pedig derűt és vidámságot küldenek egykedvű életünkbe.

„Tudják, mit jelent az, hogy zsinat?” – tette fel a kérdést egy professzor, mert arra volt kíváncsi, hány egyházi kifejezést ismernek a vidéki emberek. „Már hogyan tudnánk, mit jelent?” – válaszolt gyorsan egy nagypapa: „Amikor mi figyelni akarunk az Igére, de nem tudunk, mert a cigánypulya zsinatol.”

☺ ☹ ☺

„Melyik ország fővárosa Párizs?” – kérdezte a lelkész a gyerekeket története mesélése közben. A megilletődött csemetéket egy nagymama így bízta: „Na, gyerekek, egy kis történelem!”

☺ ☹ ☺

„Mi lenne, ha nem volna a Földünkön víz?” – apelláltam a Teremtőre és a teremtésben lévő bölcsességre egy hittanórán. Gyorsan jött a frappáns válasz: „Innánk kólát!”

☺ ☹ ☺

„Mit csinálunk addig, míg megjönnek a többiek?” – kérdezte egy hejcei táborunkba érkező gyerek. „Elfoglaljuk a szobákat” – mondta a tábor egyik felnőtt segítője. „Úristen, azokat el kell foglalni?” – nyögött fel ijedten a gyerek, aki bizonyára azt gondolta, hogy másoktól kell elfoglalniuk.

☺ ☹ ☺

„Egyetek, nőjön meg a fejetek” – mondtam viccesen egy tábori asztalnál a velem ülőknek. Mire valaki, aki talán elégedett volt saját fejméretével (netán sokallotta azt), megijedt és azt mondta: „Á, jó lesz az így is!”

Iklódyék, Kisvárda

**Az nagy szó, ha egy gyereket nevel
valaki. A gyerek elkezdni figyelni azt a
felnőttet, apróra szétszedni a jellemét,
próbára tesz, mennyire lehet neki hinni,
bízhatik-e benne, igaz ember-e vajon?
S ha olyan, amilyennek remélte,
egyszeriben úgy érzi, megtalált valakit,
akit már régen keresett.**

Szabó Magda

ÉLET ÉS IRODALOM

Részletek Moldova György *Szent-Imre induló* című regényéből

– Nem akarsz futár lenni?

– Azok mit csinálnak?

– A futárok továbbítják a Zsidó Tanács utasításait a gettó előjáróihoz és a házparancsnokokhoz. Persze van még más dolguk is.

Miklós megremegett az izgalomtól, örült, hogy nem kell otthon ülnie a sötét és zsúfolt lakásban, hanem csinálhat valamit. Óvatosságból azért hozzátette:

– Megkérdezem anyámat, hogy enged-e.

A férfi legyintett:

– Neked van kedved?

– Van.

– Akkor nem tarthatnak vissza. Szükségünk van rád, és a Tanács utasításai mindenkire vonatkoznak a gettóban.

– Néhány szót írt egy darab papírra. – Holnap reggel nyolc órakor jelentkezz nálam, a Síp utcai központban. Kertész tanár vagyok, Kertész Dezső.

Miklós bólintott, és dobogó szívvel elrakta a papírt.

...

A Zsidó Tanács mellett működő futárszolgálatot Kertész már március végén megszervezte. A németek a Tanácsra hártották az internálási behívó parancsok kézbesítését, ők csak a névsort adták át. Kertész biciklis fiúkkal küldette el, hogy akármilyen későn is, de még aznap este eljussanak a parancsok a címzetekhez. Egy nappal hamarabb kapták meg, mintha a Tanács postára tette volna, így az embereknek maradt idejük eldönteni, hogy jelentkeznek-e a behívóra, befekszenek valamilyen kórházba, vagy megszöknek.

...

A Tanács egyetlen mozgékony szervezettel rendelkezett: a futárszolgálattal. A tizenkét-tizenöt éves fiúk és lányok nemcsak a gettón belül továbbították az utasításokat, de átjutottak a deszkakerítésen is, a Tanács a futárok segítségével tudta fenntartani a kapcsolatot a Szent István parki, úgynevezett védett gettóval és a város más részein elhelyezett kórházakkal.

Egy-egy osztagnyi futárból néhány nap alatt hírmondó is alig maradt, sokat a nyilasok fogtak el, ha a sárga csillogót levette a város utcáit járták, de a gettó területén is vadásztak rájuk, másokat a becsapódó gránátok öltek meg. Kertész nem lehetett tekintettel az áldozatokra,

újabb és újabb gyerekeket kellett beszerveznie, az eredeti negyven-ötven fős létszámot így sem tudta elérni, alig húsz-huszonöt futár állt a rendelkezésére. Mikor lakása ablakából meglátta Miklóst, aki korához képest erős és magas növésű volt, habozás nélkül behívta.

Miklós reggel jelentkezett a Síp utcai székházban. Leülteték egy alacsony asztalhoz, a többi futár közé, egy bögre teát és egy szelet kenyeret kapott. Mellette vele egykorú, kövérkés, szeplős lány evett, gyakran hátradobta gesztenyebarna copfjait, melyet piros befőzőgumik szorítottak össze. Lenéző pillantásokat vetett a félszeg fiúra, épp csak a nevét mondta meg: Müller Györgyinek hívták.

Reggeli után Kertész beosztotta Miklóst egy öreg szerelő, Löwinger Márkus mellé, azzal a feladattal bízta meg őket, hogy próbáljanak valahol újabb vízvételi lehetőséget találni. A gettóban már csak egy-két mélyebben fekvő pincecsapból csordogált a víz, alig lehetett összeszedni a konyháknak a főzéshez és az edények elmosásához szükséges mennyiséget, ha egy épületet felgyújtott a bomba, meg sem lehetett kísérni az olást, csak hevenyészve körülárkolták.

Löwinger és Miklós végignézték az utcai csapokat, a Vásárcsarnokot, a Wesselényi utcai dohánygyárat, de egyik helyen sem találtak vizet.

...

Kifelé tartva Löwinger találkozott egy öreg, volt szaktársával, aki régről és jól ismerte a környék vízhálózatát. Az öreg azt ajánlotta: nézzék meg egy Kazinczy utcai házban a már használaton kívül helyezett Ortodox Fürdő épületét. Úgy emlékezett, hogy a vallási előírások szerint a városi víz nem felelt meg a rituális fürdés céljaira, ezért még valamikor a század elején önálló kutat fúrtak a pincében.

...

– Hallom, hogy találtatok vizet.

Miklós elvörösödött:

– Nem én találtam, én csak segítettem.

– Akkor is klassz volt. Jössz?

– A tanár úr elengedett.

– Elkísérhetsz a Klauzál térig.

Ment a lány mellett, úgy érezte, mintha néhány centivel az út aszfaltcsíkja fölött járna. Végig Györgyi beszélt, elmondta, hogy apját és anyját is elvitték munkaszolgá-

latba, ő utánuk szökött volna, hogy segítsen nekik, de nem mehetett, mert szülei órá bízták beteg nagyanyját.
– És kaptál tőlük levelet?
– Nem, de ez nem érdekes, ők biztos visszatérnek. Apu nagyon erős, az MTK-ban birkózott, és anyu is sokat úszott.

– Ha visszajönnek, majd a háború után, te mit fogsz csinálni?
– Nem tudom, annyi mindent szeretnék: zongorázni, lovagolni, detektív lennék vagy pszichológus.

Válogatta: MÁ

Mikulás az apukám

Négyéves lehettem, amikor lebukott a Mikulás. A képek tanúsága szerint bájos bubifrizurával, lila virágos bársonyruhában álltam a Corvin Áruház bejáratánál. Megszéppentem kezdtem volna a *Télapó itt van* című klasszikusba a fölém magasodó felnőttek biztatása közepette, hogy elnyerjem az áhított átlátszó piros tasakba rejtett finomságokat – köztük a később védjeggyemmé vált *szalonnacukorként* elhíresült édességet –, mikor a nagyszakállú, pocakos úr piros köntöse alól kikandikált egy ismerős karkötő. Az iménti történetből ez a kép az egyetlen saját emlékem. De arra tisztán emlékszem, hogy a kezdeti megilletődöttség abban a pillanatban szertefoszlott, egy négyéves minden öntudatával a Mikulás szeme közé néztem, és azt mondtam: – *Te az apukám vagy!*

Az ajándékosztást követő kakaókoncert alatt Eszter barátnőm egy ötéves élettapasztalatával próbált meggyőzni, hogy a Mikulás nem lehet az apukám, pont úgy, ahogy a húsvéti nyúl és a fogtündér sem lehet rokonom.

De ott, akkor azon a decemberi reggelen rájöttem, hogy nem számít, hogy a Télapó nem a kéményen szuszakolja át magát, hogy a szépen kitisztított csizmákba rejtse a jó gyerekek ajándékát; nem számít, hogy nem várja szán a ház előtt, és nincsenek repülő szarvasai; még az sem bántott, hogy nem igazi a hasa – megértettem, hogy ez is egy alkalom arra, hogy örüljünk. Öröm várakozni, készülni, díszbe öltöztetni a lelkünket, megajándékozni a másikat, és hatványozni saját örömünket. Nem voltam szomorú, amikor kiderült, hogy a Mikulás nem az, akinek addig hittem.

Néhány évvel később már én öltöztem be. Anya valamikor divatos válltöméses bőrdzsekije alá rengeteg párnát tömtünk, kaptam vattaszakállat, és egy fénykorában hódításra szánt vörös rúzzsal pirosposzsgát maszatoltunk az arcomra. Vonszoltam a szoba közepén a rokonoknak és barátoknak összekészített ajándékokkal megtömött puttyonomat, lelkesen arra szólítva az izgatottan körben ülő felnőtteket, hogy verssel érdemeljék ki csomagjaikat. A gyerekké vált felnőttek lélegzetvisszafojtva várták, kihez megy oda legközelebb a 120 centis minimikulás. A Mikulás-ünnepségből hagyomány lett. Barátaink éveken át követelték, hogy öltözzek be újra, hogy ők levetkőzhessék a komoly, felelősségteljes felnőtt álcáját és gondtalanul örülhessenek. A gyerekek ünnepét legitimé tette a szerepcseré – én néhány órára a Mikuláshoz öregedtem, hogy ők hozzám fiatalodhassanak.

Évek óta nem öltöztem be Mikulásnak, sőt tavaly csak akkor jutott eszembe, hogy itt volt a Télapó, amikor a reggeli rohanásban eszeveszetten próbáltam beletuszkolni a lábam a vadiúj barna csizmába és átkozódva vettem tudomásul, hogy nem megy. Mert apa belerejtette a nekem szánt ajándékot. Akkor gyors mosollyal nyugtáztam ezt, és rohantam tovább. Munkába menet beugrottam egy közértbe, hogy vegyek néhány csokimikulást. Az egyiket a főnökömnek adtam, lekenyerezésképpen. A barátnőm is kapott egyet, az utóbbi időben alig találkoztunk, telefonon is csak az autóból hívtam. Gondoltam, a mikulással kicsit kiengesztelem. Az utolsó két csokifigurát hazavittem. Este, hulla fáradtan adtam át anyunak és apunak – hiszen már nem vagyok gyerek, az ajándékot viszonzni illik. Bár papíron minden Mikulással járó kötelezettségemnek eleget tettem, mégis nehéz szívvel feküdtem le. Míg apa megkereste a kedvenc édességemet, belecsempészte a csizmába, izgatottan fürkészte az arcomat, figyelve, megtaláltam-e már a Télapó meglepetését, én muszájból, az ünnep minden fennkölségétől megfosztva ajándékoztam. És így leginkább magamtól vontam meg az adás örömét. Felnőtt lettem – a szó legszomorúbb értelmében.

November végén, amikor a rohanó világ megpróbál meggyőzni minket arról, hogy az ünnepeken is csak túl kell lenni, teljesíteni, megfelelni, felhasználni az érdekeinkre, és kipipálni őket, álljunk meg, és lássuk az ünnepeket az önzetlen öröm lehetőségeinek. Örüljünk, és okozzunk örömet. Ne higgyük el senkinek, hogy a Mikulás nem létezik – igenis létezik, ő az apukám.

Horváth Irma

RÍMELŐ

Ady Endre
Karácsony

1.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.
Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.
A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.
Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves, kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

2.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Oda haza.
De jó volna tiszta szívből
– Úgy mint régen –

Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.
De jó volna mindent, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermekek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

3.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna
Óh de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgotha nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

